

136

ΕΡΩ 829

ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ,

ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ Ι. ΣΚΥΛΙΤΣΗ,

κατὰ μίμησιν τοῦ Μουσαίου.

« Η ἱστορία αὕτη εἶναι ἀρχαία· ἀλλ' ἡ ἔρωσ εἶναι τοιοῦτος, καὶ τὴν σήμερον δύναται νὰ ἐνισχύσῃ νεανικὰς καρδίας μ' ἐπανάληψιν ἢ ἀποδείξωσι τὴν ἀλήθειάν της. » (Λ. Βυρ. Νύμ. τ. Δβ. μετάφρ. Κ. Λ.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΜΥΡΝΗ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

.....
1839.

3146

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

ΝΟΥΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

Πρὸς Σὲ ἀνήκουν, Ποιητὰ,
Τὰ προϊόντα μου αὐτὰ,
Οἱ φθόγγοι μου οἱ πρῶτοι·
Ὡ! δέξου ὡς ἀνάθημα
Τοῦ μαθητοῦ τὸ μάθημα,
Σοῦτσε Παναγιώτη!

Τὰς ταπεινὰς ἰδέας μου,
Καὶ τὰς χορδὰς τὰς νέας μου
Πρὸς Σὲ ἀφιερώνω
Ποθῶ τὴν Σὴν κραταίωσιν,
Καὶ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν
Σέβας βαθὺ ἐνόησα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ!

Νὰ ἦσαι ὑπομονητικὸς καὶ συγκαταβατικὸς, ἀνα-
γινώσκων τὸ πόνημά μου τοῦτο· νὰ συλλογίζεσαι πάν-
τοτε, ὅτι διὰ πρώτην φοράν συνέγραψεν ὁ ποιητὴς,
καὶ οἱ δάκτυλοί του νωποὶ ἀκόμη εἶναι διὰ τὰς χορδὰς
μιᾶς ἐντονωτέρας λύρας· διὰ πρώτην φοράν, ἐκτετα-
μένον ὅπως οὖν ποίημα.

Ἐπειτα, ἀπὸ ἓνα εἰκοσαετῆ, ὅστις νεώτατος ἀπε-
 σύρθη τοῦ Σχολείου, ὅστις τέσσαρας ἢ καὶ περιπλέον
 χρόνους ἠμβλύθη ὑπὸ τὸ ἀηδὲς τῆς ἀντιγραφῆς τῶν
 ἐπιστολῶν κατὰστιχον, εἰς ἐμπορικόν τι γραφεῖον, καὶ
 ὅστις πρὸ τριῶν χρόνων ἐνηγκαλίσθη πάλιν τὰ ὠραῖα
 γράμματα, χωρὶς ἄλλο τι βοήθημα, ἐκτὸς τοῦ ἰδίου
 ζήλου· ἀπὸ ἓνα τοιοῦτον, φαντάσθητι, εἰς τὴν Σμύρ-
 νην, τί νὰ περιμένῃ τις περισσότερον;

Πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο πολλάς
 ἐλλείψεις, διότι πλήρης ἀπὸ τὸ ζώπυρον τῶν ἰδεῶν
 καὶ τὴν εὐρροϊαν τινῶν ἐνδόξων ποιητῶν, συχνάκις τὸ
 ἀνέγνωσα μὲ ψυχρότητα· ποτὲ ὅμως δὲν ἠδυνήθην
 νὰ τὸ δικάσω. Τὸ μόνον ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁπόταν
 ἔγραφα συνησθάνομην τὸ ὅ,τι γράφω, ἢ ἐλάμβανον
 μέγα μέρος εἰς τὴν σκηνήν.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγα πρὸς ἐπίσκεψιν λογίου τινὸς φίλου μου· εὔρον εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, εἰς ἓνα τόμον, συλλογὴν τῶν ὑποδεεστέρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ποιητῶν· τὸν τόμον τοῦτον ἤνοιξα, καὶ κατὰ τύχην ἔπληξαν τὰ ὄμματά μου ΤΑ ΚΑΘ' ἩΡῶ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ τοῦ Μουσαίου· παρεκάλεσα τὸν φίλον μου νὰ μὲ δανείσῃ τὸ βιβλίον, καὶ τὸ ἔλαβον.

Νὰ μεταφράσῃ κανεῖς τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λεάνδρον, εἶπον· ἂν ὄχι ἐπιτυχῆς, τούλάχιστον ὠφέλιμος θέλει εἶσθαι ἢ ἔκβασις. Ἦρχισα τὸ ἔργον· ἀλλ' ὅποια μετάφρασις!!! Ὁ Μουσαῖος μ' ἐχρησίμευσεν ὡς ὀδηγὸς, τὸ ὑπόλοιπον ἐνήργει ἡ διάνοιά μου. Ἐνίοτε ἀπαντᾶται ἴσως καὶ ξένη τις ἰδέα, διότι τότε αὐτὴ συνεδέετο τρόπον τινὰ μὲ τὴν φαντασίαν μου, τῆς ὁποίας ἐπεθύμησα πάντοτε ν' ἀκολουθήσω τὰ ξηρὰ ἴχνη, διότι ἐγνώρισα.

τὴν ἀντιβράβεισιν αὐτῆς, καὶ ἕκαστος τῶν ποιητῶν τὴν γνωρίζει. Ὅστις προστρέχει ἀλλαχοῦ, δὲν εἶναι, ἀληθινὰ, ποιητῆς, ἀλλ' ὁμοιάζει τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, αἵτινες μισθούμεναι θρηνολογοῦν ἓνα ξένον νεκρῶν.

Εἰς τινὰ μέρη, τόσον μ' ἐμάγευσε μία ἐπίτομος ἰδέα τοῦ Ἑλλήνος ποιητοῦ, ὥστε ἐβιάσθην νὰ καταφύγω πλέον εἰς πολλὰς ἐννοίας διὰ νὰ τὴν παραστήσω. Πολλάκις μὲ ἤλθε νὰ καταχωρήσω ἀπαραλλάκτους τὰς λέξεις· ἀλλ' ἡ συνήθης γλῶσσά μας ἀκόμη δὲν τὸ συγχωρεῖ, καὶ ἴσως εἶμαι ἀξιοκατάκριτος, διότι σποράδην ἐπεχειρίσθην νὰ πηδήσω τὸν κανόνα.

Εἴθε νὰ μὴ παροξύνω τὴν χολὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων ἐναντίον μου, διότι κατέκρινα τὸν

μοναχικὸν βίον ὡς ἀντικοινωνικόν. Μία περιήγησις μου εἰς Χίον ἐστάθη αἰτία διὰ πρώτην φοράν νὰ ἴδω μοναστήρια καλογήρων καὶ καλογραιῶν· ἐξ ἑνὸς μέρους, ἐμακάρισα τὸν ἀτάραχον ἐκεῖνον βίον· ἐξ ἄλλου, μὲ εἶδον δακρύσαντα οἱ συνοδοιπόροι μου.

Τέλος πάντων, εἴθε νὰ σύρω τὴν συμπάθειαν τῶν ἐν τῇ πατρίδι ὁμογενῶν μου. Μία ἐνθάρρυνσις αὐτῶν ἔχει εἰς ἡμᾶς δύναμιν περισσοτέραν ἀφ' ὅσῃν ἓνας κλάδος εἰς τοὺς παλαιούς μας ἀθλητάς.

Αὐγουςος, 1839.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἐμμεγ ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰσθάνει, καὶ πλασίον ἀδύ φωνοῖ-
σαι σ' ὑπακούει...

(Σαπφώ.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΑΤΗΝ δὲν σ' ἐλάτρευσα ἢ Ἄρτεμιν, Σελήνη!
Φανὸν δὲν σὲ ἐπίστευσα, ὅστις τὸ φῶς του χύνει,
Ὅταν χοροὺς αἰμοσαγεῖς διὰ νυκτὸς συνθέτουν,
Κ' ἐπὶ θυμάτων θύματα τρισάγριοι προσθέτουν,
Εἰς τὰ πελάγ' οἱ πειραταὶ καὶ οἱ λησαὶ εἰς ὄρη·
Πλὴν φέγγεις εἰς τὰ δύσβατα, ἔθεν οἱ ὄδοιπόροι

Πρὸς σέ ἐνατενίζοντες τ' ἄπορα βλέμματά των,
 Ἀγνῶς σοὶ κατευθύνουσι τὰ ψαλμωδήματά των.
 Ω! εἰς φρικτὰς ἐγὼ σκηνας πολλάκις δὲν σέ ἶδα
 Ἐντρομος ν' ἀποσύρσαι ὑπὸ νεφῶν γλαμύδα,
 Ομοία κόρης τρυφερᾶς, ἥτις, θεασαμένη
 Δράμα φρικτὸν, κηρώνεται καὶ ἄπνους σχεδὸν μένει!
 Σελήνη, εἶσαι μὲ τὴν Γῆν συνῆλιξ καὶ ἀρχαία·
 Ἀρχαία, πλήν καὶ, ὡς ἡ Γῆ, ἀκαταπαύσως νέα.
 Υπῆρχες ὅταν ἄλλοτε, πρὸ χρόνων δισχιλίων,
 Ἱστορικῶν ἠγεῖρετο δραμάτων μαυσωλεῖον
 Ἐν μέσῳ Θράκης καὶ αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Τρωάδος,
 Εἰς τὸν σενὸν Ἑλλήσποντον, τὸν μῦθον τῆς Ἑλλάδος·
 Τοῦ γηραιοῦ Ἀθάμαντος ἄφες τὴν θυγατέρα,
 Ὅποτε, εἰς χρυσόμαλλον κριὸν ἐνῶ ἐπέρα
 Τὸν πόντον, ὅστις ἔμελλε νὰ λάβῃ τ' ὄνομά της,
 Τὸν Φρίξον ἐγκατέλιπεν ἀπὸ τὰ στήθιά της,

Καὶ εἰς τοῦ πόντου ἔπεσε τὰ βάραθρα ἡ Ἕλλη. . . .
 Ἄφες αὐτὸ, Σελήνη μου· πλὴν τοὺς ἐρῶντας μέλει,
 Τὴν τραγικὴν ἂν μ' ἔνευες ἐκείνην ἱστορίαν· . . .
 Τὴν ἐπιμάρτυρα παθῶν ἐρωτικῶν λυχναίαν
 Τοῦ σκοτεινοῦ κολυμβητοῦ, ἔς τοὺς ὄμους τοῦ ὁποῖου
 Τὸ κύμα ἔκρουε χορδὴν κιθάρας γαμηλίου,
 Κ' οἱ ἔρωτες ἐχόρευον νυκτοθαλασσοπόροι
 Εἰς τῆς Ἀθύδου μεταξὺ καὶ τῆς Σησοῦ τὰ ὄρη.

Ἀκούω τὸν βρωθωνισμὸν ποντοπλανοῦς δελφίνος,
 Ἡ μὲν ἦναι ὁ Λέανδρος, ὁ ἔφηβος ἐκεῖνος;
 Ομοῦ καὶ λύχνον θεωρῶ σιμὰ τῆς παραλίας·
 Λύχνον ὑπενθυμίζοντα Κυπρίους ἀγγελίας· . . .
 Μὲν ἦναι φῶς ἀπώτερον σκηνῆς βοσκῶν νομάδων;
 Μὲν ἦναι πῦρ ἀκοίμητον τῶν πλάνων Ἐξιάδων;

Δέν εἶναι λύχνος ἄσημος· δέν δμοιάζει φάρον·
 Δέν κατοικεῖ εἰς ὕφαλον ἐκεῖ σιμὰ ὁ Χάρων·
 Ἀλλὰ ἄσηρ πολύτιμος συζυγικοῦ θαλάμου,
 Ἀγγελιφόρος σολισμὸς Ἡροῦς τῆς νυκτογάμου.
 Εἰς ἐν μονῆρες ζέγασμα τὴν βάσιν του στηρίζον
 Ἀγαλμα εἶναι Ἐρωτος, φανὸς ἐλλιμενίζων·
 Φανὸς, ὅσιν ἐπέπρωτο μὲ τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας
 Ν' ἀποσπασθῆ, καὶ νὰ τεθῆ εἰς τ' οὐρανοῦ τὰς θύρας,
 Εἰς τῶν λοιπῶν ἀσέρων του τὴν σεβαστὴν χορείαν,
 Διότι ἀπετέλεσε μαγευτικὴν λυχνίαν,
 Διότ ὑπῆρξε συνεργὸς ἐρωμανοῦς ὀδύνης,
 Διότ ὑπῆρξεν ἄγγελος νυμφοσολίσου κλίνης,
 Πρὶν νὰ δειχθοῦν οἱ λαίλαπες ἐχθροὶ μὲ τὰς πνοάς των,
 Καὶ ν' ἀποσθῆσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς παραφοράς των.
 Σελήνη μου, εἰς τὸν θερμὸν γαιώδη ἔρασήν σου
 Τὴν σιγαλαίαν ἔμπνευσον, τὴν μουσικὴν ῥοπήν σου.

Ἦδη σιγά, σιγά πατεῖς, καὶ γελασῆ προβαίνεις,
 Ὡς ὄτου εἰς τὸν σκιερὸν λοφίσκον καταβαίνεις·
 Εἰδῶ δὲ ἐνταμώνουσα τὸν Ἐνδυμίωνα σου,
 Μόλις προσφαύ' ἡ παχουλή τὸν λόφον παρειά σου,
 Καί, ὦ! γλυκεῖα φίλη μου! ὁποῖαν ἄρμονίαν
 Τὸ ἐν σου τοῦτο φίλημα χύν' εἰς τὴν ἡρεμίαν!
 Ἐνῶ μὲ δύο πείσματα τὸν ἔρασην παιδεύεις,
 Στῆς θύρας του τὸ κάθισμα, πῶς τὸν βοσκὸν μαγεύεις·
 Μὲ τὴν καλὴν του σύζυγον καὶ τὰ τεκνίδιά του!
 Τί αἴσθημα εἶναι αὐτό! τί γλυκασμὸς θανάτου!
 Τοιοῦτον θέλω αἴσθημα, τοιαύτην ἄρμονίαν
 Νὰ δώσης εἰς τὴν λύραν μου, ἂν ᾖ τὸς τρόπος, μίαν,
 Διὰ τὰ ψάλλω τὴν θανὴν τοῦ λύχνου, τοῦ σβεσθέντος,
 Καὶ τοῦ Λεάνδρου, ἔρασοῦ πικρῶς ἀπολεσθέντος.

Ως ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γαστέρος γεννηθεῖσαι
 Δύο παρθένοι δίδυμοι, κατὰ τὰ κάλλη ἴσαι,
 Ἡ Ἄθυδος καὶ ἡ Σηζός, μικραὶ, ὠραῖαι πόλεις,
 Περιστεραὶ σ' ἐφαίνοντο ἀφάρπασθεῖσαι μόλις·
 Περιστεραὶ λευκόπτεροι, κατέναντι θεμέναι,
 Καὶ αἵτινες, ἐκ τοῦ ποδὸς εἰς τὰς ἀκτὰς δεμέναι,
 Αφοῦ διὰ συνάντησιν ματαίως πτερυγίζουσι,
 Τὰς γοεράς των οἰμωγὰς νὰ κελαδοῦν ἀρχίζουσι·
 Τοῦ λαίλαπος προάγγελοὶ ἐνῶ εἰς τὰ πελάγη
 Ἰχθυοδόρα ὄρνεα καὶ γύπες σαρκοφάγοι,
 Προβαίνουσι κομίζοντα τὰς πρωταιτίους αὔρας·
 Ὁ ἀναξ δὲ κατόπιν τῶν, φυσῶν θυέλλας μαύρας,
 Κροτεῖ μανίας παίγνια, παραίτια τραυμάτων·
 Βυθίζει τοὺς βραχίονας ἐς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων,
 Αναμοχλεύει ἄδουτα, τὰ κάτω ἄνω φέρει,
 Κωλίζει ὄρη κύματα, καὶ τρισαγρίως χαίρει.

Αλλ' ὅταν πάλιν Ἰλαρὰ προκύψῃ νηνεμία,
 Κ' ἡ θεϊκὴ ὑπόσχεσις ἐκπληρωθῇ αἰσία,
 Ἡ ἶρις ἀμφοτέροθεν τὰ σκέλη της σηρίζει,
 Καὶ ὁ Ἄβυδινὸς ποιμὴν τὸν Σήσιον γνωρίζει.

Εἰς τὰς πλευρὰς τῆς ἶριδος, Χαρίτων καὶ Ἐρώτων
 Ἀνέρχονται, κατέρχονται σώρᾳ μετὰ γελώτων.
 Κρατοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἰάσμουσ, κρίνα, ῥόδα·
 Χορὸς παρθένων χαιρετᾷ τὸν εὐθαλῆ των πόδα.
 Τίς εἶν' ἐπὶ τῆς ἶριδος ὁ κοίρανος ἐκεῖνος;
 Γονυκλιτεῖς τὸν προσκυνοῦν ὁ Γέλως καὶ ὁ Θρῆνος·
 Σαπφείρινον, τοπάζινον, σμαράγδου φορεῖ στέμμα,
 Ἐκ τῆς μεσῆς φαρέτρας του σαλάζει πολὺ αἶμα,
 Ἀντανακλᾷ ἡ ὄψις του ἐπὶ τῆς ὑψηλίου,
 Μονάρχης εἶναι παλαιὸς, κ' ἔχει μορφὴν νηπίου!

Υποκριτής σὲ φαίνεται· πλὴν πόσοι θυμηδίας
 Κρουνοὶ ἐκ τοῦ προσώπου του! πλὴν πόσον τολμητίας!
 Ω, σωπάτε. . . . ὁ μικρὸς τὸ τόξον του ἐγίζων,
 Εἰς τὸ ζενιθ τῆς ἱριδος σπουδαίως γονατίζων,
 Λαμβάνει θέσιν ριβαροῦ, μεγαλοουργοῦ τοξότου! . . .
 Φεύγει τὸ βέλος ὡς ῥοπή, ἄνευ παλμοῦ ἢ χροῦτου·
 Τὸ ἴδετε; τὸ ἴδετε; — Μὲ ἄνθη ρολισμένον,
 Τῆς Φλώρας τὸ ὑπέλαβον σχῆπτρον χλωροπλασμένον·
 Πλὴν δύο κέντρα δίσομα εἶχεν εἰς τὴν αἰχμὴν του·
 Επόθουν νὰ ἐμάνθανον καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

Οἱ Ἑρωτες, αἱ Χάριτες τὴν Ἄβυδον καλύπτουν,
 Καὶ πάλιν ἄλλοι Ἑρωτες καὶ Χάριτες ἐμπίπτουν
 Εἰς τὴν Σησὸν, τὴν γείτονα, τὴν παραλίαν πόλιν,
 Καὶ ἀπὸ θέλγητρα πληροῦν τὴν ἐνορίαν ὄλην.

Οἱ Ἔρωτες κ' αἱ Χάριτες, τοῦ Ἔρωτος ἀγέλη,
 Τὰ ἰοβόλα ἀποσποῦν τοῦ ἀρχηγοῦ των βέλη,
 Μαγεύοντες μὲ πόμα τι ὠραῖον τοὺς παθόντας,
 Πόμα, μὴ χαριζόμενον ποτέ εἰς τοὺς τυχόντας.
 Επέπρωτό σοι, Λεάνδρε, ὠραῖε νεανία,
 Καὶ σοί, θεοειδῆς Ἥρῳ, παρθένων τρισαθλία,
 Περικαλλεῖς ἀμφοτέροι ἀσέρες τῆς πατρίδος,
 Νὰ ἐμφλεχθῆτε ἀπ' αὐτὸ τοῦ τοξευμοῦ τὸ εἶδος;

Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν Πορθμὸν, ὦ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκείνας ρίψατέ με!
 Πολύφλοισβον ἢ θάλασσα ἐκεῖ προάγει κῦμα,
 Καὶ κλαίει τοῦ Ἀβυδινοῦ τὸ πλανημένον βῆμα,
 Τὴν μοῖράν του, τὸν Ἔρωτα. ὦ! διακρίνετέ μου
 Εἰς τ' ἀχρωτήρια αὐτὰ, ἔρμαια τοῦ ἀνέμου,

Τὸν πύργον τὸν ἠλίβατον, ἐπάνω τοῦ ὀπίου
 Ἡ Σησιὰς Ἡρῶ ποτὲ, ὄραν μεσονυχτίου
 Εστήλωνε τὸ λύχνον τῆς, κ' εἰς τοῖχον καθημένη,
 Τὸν ἐραστὴν ἐπρόσμενε λευκοενδεδυμένη.
 Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν πορθμὸν, ὦ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκείνας ῥύψατέ με!

Τὸ πᾶν ἀλλάσσει σήμερον! Ἐπὶ τῶν ἀτμοπλόων,
 Εἰς μάτην, περιηγητῆς, μὲ κοπετὸν καὶ γόον
 Ζητῶ τὴν ἀρχαιότητα, τὰς ὄχθας παραπλέων
 Τὸ πᾶν μεταγενέσερον, ἀρτίπλασον ἢ νέον!
 Δὲν εἶναι πλέον ἢ Ἡρῶ, ἀλλὰ τὸ φάντασμα τῆς
 Χαρίζει ἓνα σκελετὸν ποιητικῆς ἀπάτης.
 Τί ἀναμνήσεις λυπηραὶ, αἱ τοῦ παρόντος μέρους,
 Εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς υἱοὺς, τοὺς μεταγενεσέρους!

Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν πορθμὸν, ὧ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας ῥίψατέ με!

Ἀντὶ τοῦ πύργου τῆς Ἡροῦς, ἀντὶ Σησοῦ, Ἀβύδου,
 Κυπάρισσοι καὶ πλάτανοι κ' ἔργα Μωαμεθίδου.
 Ἐὶς κῦμα, προσψαυόμενον τοῦ Βενετοῦ τὰ τείχη,
 Μέλος κροτεῖ ἀραβικὸν κ' ἐκβαίνουσι μαῦροι ἤχοι.
 Ἄ, πῶς ἀποτεφρόνονται μὲ τὸν καιρὸν τὰ κράτη!
 ὦ Χρόνος, μὲ τί ὄνυχας ζέει καὶ ἀναπλάττει! —
 Ἄλλ' ἀπὸ τὸ προκείμενον ἄς μὴ παρεχτραπῶμεν·
 Γοὺς κοπετοὺς ἄς φύγωμεν, καὶ ἄς διηγηθῶμεν,
 Πῶς, κατοικῶν ὁ Λεάνδρος τὴν τῆς Ἀβύδου πόλιν,
 Ἐκ τῆς Ἡροῦς ἐλκύεται, καὶ τὴν ἐλκύει ὄλην.

Ωραία, ὡς ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον,
 Μὲ νέκταρ τοὺς δακτύλους του ῥοδομιγμένον χρίων,
 Στὴν θερμότεραν ἔξαψιν τοῦ θεοῦ ἔρωτός του,
 Ὀλος χαρὰ, ὄλος σοργή, σπανίως ἐκ χειρός του
 Συνθέτει πρὸς διάχυσιν ὁ Πλάσης τῶν ἀπάντων·
 Λαμπρὰ, ὡς ὄναρ ἔσοχον ἐρωτικῶν συμβάντων,
 Εἰς τὰ ὁποῖα μεταξὺ παρατηρεῖ σусάδην
 Ὁ τεθλιμμένος ἐραστής ψυχὴν ἀπὸ τὸν ἄδην·
 Γλυκεία, ὡς μελίρρυτον μειδίαμα νηπίου·
 Ἀγνή, ὡς ἔσπερος πνοὴ εὐώδους ζεφυρίου,
 Ἡτον ἢ τηλαυγῆς Ἡρῶ, νέα παρθένος, ἥτις
 Εἰς τὸν ναὸν τῆς Κύπριδος, μεγάλης Ἀφροδίτης,
 Εἰσήχθη, ὡς ἱέρεια, ἐκ νηπιότητός της·
 Οὕτω, μακρὰν τοῦ πατρικοῦ πλουσίου δώματός της,
 Εἰς πύργον ὑπερήφανον, ἐπὶ τῆς παραλίας,
 Τὰ ἀγαθὰ ἐχαίρετο τῆς θείας μοναξίας,

Πέραν τοῦ δόλου, τῆς φθορᾶς, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης,

Ὡς ἄλλη Κύπρις ἄνασσα, ὡς τῶν ὕχθῶν προσάτις.

Τοῦ Πλάσου τέκνον ἄμωμον, ἀντίτυπον τῆς Εὐας,

(Πρὶν χάσῃ τὸ πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Πλάσου αὐτὴ σέβας,)

Τοὺς ὄφεις δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τῆς κοινωνίας·

Δὲν συμμεθεῖξε πώποτε εἰς γυναικῶν χορείας·

Ἀπέφευγε τὸν μῦθόν των καὶ τὸ ζηλότυπόν των,

Διότι εἶχ' ἐξ ἀκοῆς, ὅτι τὸ φυσικόν των

Εἶναι τὸ νὰ ζηλεύωσι τοὺς ζολισμοὺς, τὰ κάλλη,

Ὅσα, σεροῦνται μὲν αὐταί, κρατεῖ δὲ μία ἄλλη.

Ἰπὸ τὸν σύρτην τὸν βαρὺν τοῦ πύργου της κλεισμένη,

Πολλὰς φορές πρὸ τῆς σεπτῆς θεᾶς γονατισμένη,

Στὴν Ἀφροδίτην, ἕς τὸ μικρὸν κί' ἀνηλεὲς παιδί της

Εζήτει ἐξιλέωσιν, ἀγνῆ ὡς μαργαρίτης·

Κ' ἔλεγε· « Βρέφος τῆς ἐμῆς Δεσποίνης, φείσθητί με!

» Τῆς σῆς φαρέτρας σφάγιον, Ἔρωσ, ἀρνῆθητί με!

» Ω Δέσποινά μου, πρόσδεξαι τὸ πῦρ τῶν στεναγμῶν μου,
 » Κ' ἔπαρον τὴν φαρέτραν του ἀπὸ τὸ ἄσυλόν μου! »
 Εἰς μάτην πλήν' ὁὐκ ἔφυγε τὰς συγῆρας πληγὰς της,
 Μ' ὄλας τὰς ἰκεσίας της, μ' ὄλας τὰς προσφορὰς της.

Μόλις τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ ἀρχίζει νὰ χρυσώνει
 Τὴν ἰλαρὰν ἀνατολήν· μόλις τὸ χελιδόνι
 Τὸν ὄρθρον τὸν ἑωθινὸν προτίθεται νὰ ψάλλῃ,
 Κ' εἰς τὸν αἰθέρα εὐθυμὸς κορυδαλὸς νὰ πάλλῃ,
 Κ' ἐνῶ γλυκοκοσπάζοντο ἡ νύξ μὲ τὴν ἡμέραν,
 Ψαλμοὶ καὶ ὕμνοι μακρῆνοι μέλους πληροῦν τὴν σφαῖραν.
 Συγχρόνως ἐμφανίζονται μακρόθεν πρῶραι πλοίων,
 Ἀφροβολουῦσαι, σχίζουσαι τὸ κυανοῦν στοιχεῖον.
 Ἀνέτελλεν εἰς τὴν Σησὸν ἡμέρα εὐφροσύνης·
 Ἐπέτειος πανήγυρις τῆς πόλεως ἐκείνης,

Εἰς μνήμην τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῆς Κυθερείας,
 Καὶ ἕνας κόσμος ἤρχετο πρὸς χάριν εὐλαθείας.
 Τὰ Κύθηρα εὐκαίρων· ἀπὸ τὴν Λιμονίαν,
 Ἀπὸ τὸ Ἄρχιπέλαγος καὶ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν,
 Παντὸς βαθμοῦ καὶ τάξεως διέκρινας παροίκους·
 Τί χορευτάς! τί μουσικοὺς, εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔς τοὺς οἴκους!
 Αφοῦ σχεδὸν εὐκαίρων καθ' ὄλον των τὸ βάθος,
 Ὁ κεδροφόρος Λίβανος, ὁ καρποφόρος Ἄθως! —
 Ὅπου τὰ θελγητρά τῆς γῆς, ὅπου νυμφῶν σωρεῖαι,
 Ἐκεῖ καὶ φιλοπάρθεναι ἄγαμοὶ νεανίαι·
 Διότι αὐτοὶ πάντοτε, ὅπου ἀκούσουν φήμην
 Πανδήμου πανηγύρεως, συσπεύδουσι πρὸς μνήμην
 Ἐκείνης τῆς θεότητος, καὶ προσφορὰς κομίζουσι,
 Δι' ἀθανάτους πλὴν αὐτοὶ τελείως δὲν φροντίζουν·
 Ἀλλ' ἢ βουλή των, ὁ σκοπὸς, κ' ἢ προθυμία ἄλλη:
 Τὸ νὰ διακονήσωσι τὰ τῶν ὠραίων κάλλη.

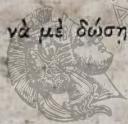
Εἰς τὴν μαρμάρινον σοᾶν τοῦ τέμπους τῆς Κυπρίας,
 Τὴν πλήρη θυμιάματος λιβάνου καὶ κασσίας,
 Τὴν ἀπὸ ἐλελίφασκον καὶ μύρτον ἐσρωμένην,
 Βλέπομεν τότε τὴν Ἥρῃ σεμνῶς ἀνερχομένην.
 Τὸ πρόσωπόν της ἄσραπτεν ὡς ἐκλεκτὸς ἀδάμας·
 Ἐτρεμον αἱ ἀκτίνες του, καθὼς τὰ γόνατά μας.
 Τὰς ἐρυθράς της παρειὰς κύκλος ἀπὸ χιόνα
 Συσέφων, μᾶς παρέστηνε τοῦ ῥόδου τὴν εἰκόνα,
 Ἐξω ἀπὸ τὸν κάλυκα, προταῦ ἀκτὶς ἡλίου
 Προφήση τὸ ἐωθινὸν δάκρυ τῆς ὕψηλίου.
 Ἡ κόμη της ἐχύνετο περὶ τὸν τράχηλόν της,
 Καὶ ἄνθη συνεπλέχοντο ἔς τὰ κρίνα τῶν σπηθῶν της.
 Ω, τί λαμπρὸν ἀνάστημα! τὴν ἔνδυεν ἐν γένει
 Μία κατάλευκος ἐσθῆς, μακρὰ, κυματουμένη,
 Καὶ μόλις διεκρίνοντο ὑπὸ τὰ κράσπεδά της
 Τὰ ἐορτάσιμα, μικρὰ, πάγχρυσσα πέδιλά της.

Ἐβρουε χάριτας! καθεὶς ἐπάσχιζε νὰ τρέξη,
 Τὰ ἔγνη της νὰ ἀσπασθῆ, τὰς κόρας του νὰ φλέξη.
 Ἐβάδιζε, κ' ἐφαίνετο κατόπιν της ν' ἀφίγη
 Μίαν σκιὰν ἰδανικὴν, ἥτις ἐξάσεις χύνει·
 Ἐνα πανομοιότυπον, ἢ μίαν ὀπτασίαν,¹
 Ἦτις πετώσα, παραιτεῖ ψυχὴν εἰς ἀγωνίαν.
 Τρεῖς μόναι εἶν' αἱ Χάριτες; ψεύδονται οἱ ἀρχαῖοι!
 Ἐν τῆς Ἡροῦς μειδίαμα, ἐν μόνον νεῦμα, πνέει
 Αναριθμήτους Χάριτας! Ἐληθινὰ ὠραίαν,
 Ἀληθινὰ ἀνάλογον καὶ ἐπαξίαν νέαν
 Κατέχει δι' ἱέρειαν αὐτῆς ἢ Ἐφροδίτη!
 Φρίττει πᾶς νέος βλέπων την, καὶ πᾶσα νέα φρίττει.
 Νόας, ψυχὰς καὶ ὀφθαλμοὺς τὰ κάλλη της θαμβώνουν!
 Νόες, ψυχὰ καὶ ὀφθαλμοὶ τὰ ἔγνη της σαρώνουν!

Αἱ ὕμνωδίαί τῆς θεᾶς ἀρχίζουσι ἐν τοσοῦτῳ,
 Ὅτε ἀκούεται φωνὴ νὰ ψιθυρίζῃ οὕτω:
 Καὶ εἰς τὴν Σπάρτην ἔτυχον· κ' ἐπῆγον εἰς τὴν πόλιν
 Τῆς Λακεδαιμόνος· ἐδῶ, τὴν καλλονὴν τῆς ὀλην
 Ἡ φύσις ἐκτυλίσσουσα, ἀγῶνας διεγείρει,
 Κ' εἰς ἄλλα, πρὸς προτίμησιν, τοὺς νέους παρασύρει·
 Πλὴν πούποτε, ὦ, πούποτε νέαν τοιαύτην ἴδα!
 Τὴν βλέπεις, καὶ τὸ αἷμά σου εἶζει κατὰ ρανίδα,
 Ἐν πῦρ λεπτόν τὰ μέλη σου ἐξαίφνης διατρέχει,
 Ἐν δάκρυ ψυχικάρδιον τὰ βλέφαρά σου βρέχει,
 Καὶ ἡ καρδία σου συσπᾶ ἐν εἶδει φουσαλίδος,
 Καὶ νάρκωσις τὸ σῶμά σου κατέχει ἐκ κρηπίδος!
 Ἡ θεά τῆς μ' ἐθάμβωσε· τὸν νοῦν μου ἀναλίσκω,
 Τὴν βλέπω ἀκατάπαυστα, καὶ κόρον δὲν εὕρισκω!
 Νὰ ἤγγιζε τὴν χεῖρά της ἔς τὸ σῆθος μου ἐπάνω!
 Θάναται πρόκεινται; ἐκεῖ εὐθὺς ἄς ἀποθάνω!

Ω', σύζυγόν μου τὴν Ἥρῳ ἐπὶ ζωῆς ἂν εἶχον,
 Ημίθεος, ἢ καὶ θεὸς, Ὀλύμπους ὑπερεῖχον.
 Ενώπιον τοῦ κάλλους της ὁ Ὀλυμπος χαμάζει·
 Τὸ βλέμμα της καὶ Κέρβερον καὶ Πλούτωνα δαμάζει!
 Θεά μου Ἀφροδίτη μου! ἔὰν προωρισμένον
 Ποτὲ δὲν ᾔηναι εἰς ἐμέ τὸν τετραυματισμένον
 Τῆς θείας ἱερείας σου νὰ μὲ καταξιώσης,
 Νεάνιδα τοῦλάχισον ὁμοίαν νὰ μὲ δώσης.

Μὲ ἐκκαρδίους στεναγμούς, μὲ μαύρην ἀθυμίαν
 Αὐτὰ ἐψιθυρίζοντο ἀπὸ τινὰ γωνίαν·
 Ψυχὰὶ πολλὰὶ ἐσέναζον εἰς ἄλλα μέρη πάλιν·
 Καὶ πᾶσα φλὲψ νεάζουσα εὐρίσκετο εἰς πάλιν.
 Σὺ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, Λέανδρε, ἴδες τὸ πρόσωπόν της·
 Ανάγλυφον ἐγνώρισες τὸ ὁμοιοτύπὸν της

Στὴν πρώτην τοῦ βιωτικῆ βιβλίου σου σελίδα,
 Καὶ χάρτην τὸ ἐξέλαβες, καὶ ναυτικὴν πυξίδα.
 Τοῦ πάθους σὲ ἐκέντρωσαυ τὰ πυροφόρα βέλη·
 Τὸ πάθος, εἶπας, δισαγμὸν καὶ σιωπὴν δὲν θέλει.

Ωἶ, πόσον εἶν' αἰφνίδιον τοῦ Ἐρωτος τὸ πάθος,
 Καὶ πῶς ἀργὰ διόρθωσιν ζητοῦμεν εἰς τὸ λάθος!
 Πυκνοῦνται, συγκεντρούονται ἀκτίνες τῶν βλεφάρων·
 Αἰφνης, ἀνάπτεται φανὸς ἔρωμανῶν χειμάρρων.
 Μόλις θερμότης ἑλαφρὰ εἰς τοὺς νεφροὺς πηγάζει,
 Καὶ ἡ καρδία τάχιστα ἀρχίζει νὰ κοχλάζη·
 Καὶ τότε, τί ἀκάθεκτον τὸ τρομερὸν σοιχεῖον!
 Νομίζεις, ὅτι ἔνδον σου χορεύει ἓν θηρίον.
 Εἰςυπνον, δὲν σὲ παραιτεῖ· νὰ κοιμηθῆς, δὲν θέλει,
 Καὶ σιγμηδὸν ἂν κοιμηθῆς, καθ' ὕπνον νέα βέλη.

Εν κάλλος διαβόητον παρθένου ἀμωμήτου,
 Διαπερᾶ τὸν ἄνθρωπον, καθὼς διὰ φεγγίτου
 Διαπερᾶ ὑπόγειον μία ἀκτὶς ἡλίου·
 Τὸ ὄμμα τὸ ἀνθρώπινον φεγγίτης ὑπογείου·
 Τὸ ὄμμα εἶναι ἡ ὁδὸς· ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας,
 Κατασαλάζει δ' ἰὸς ἕως εἰς τοὺς μυχοὺς μας·
 Ενταῦθα ἐκτυλίσσεται, καὶ ἀναθυμιάσεις
 Προπέμπει εἰς τὰς νοεράς τῆς κεφαλῆς ἐκτάσεις,
 Καὶ τότε θάμβος, σύγχυσις, καὶ συζολή, καὶ τρόμος
 Τὸν νέον καταπλήττουσιν ἀμοιβαδὸν, συντόμως.

Καὶ ἔκαμεν ὁ Λεάνδρος βήματα μόλις τρία,
 Καὶ τοῦ Λεάνδρου ἔπαλλεν ἡ λυγηρὰ καρδία,
 Ὡς πάλλει ζωντανὸς ἰχθὺς 'ς τὰ νῶτα τῆς ἐσχάρας,
 Ἡ ὡς σχιρτῶσιν αἱ χορδαὶ ἡδυπαθοῦς κιθάρας.

Μὲ δισαγμοὺς παρίσεται ἀπέναντι τῆς νέας·
 Ρίπτει βλεμμάτων ὀπωπὰς, λοξὰς καὶ κλοπιμαίας.
 Θεὸν εἶπέ τον· ἄφες τον· εὐδαίμων, πανευδαίμων
 Οὐ πρὸ αὐτῆς ἰσάμενος, ὁ ὠχρίων καὶ τρέμων.

Τί καθαρὰ ἐκφράζεται ψυχὴ διὰ βλεμμάτων!
 εἶναι αὐτὰ τηλέγραφοι πιστοὶ τῶν αἰσθημάτων!
 Τὰ ἄφθογά των σήματα εἶναι κρυπτογραφία,
 Πλὴν μαγικῶς διδάσκονται τὰ πλεῖστά της σοιχεῖα.
 Μόλις γνωρίζει ἡ Ἡρώ τὸ τοῦ Λεάνδρου πάθος,
 Καὶ δόνησις ἀνακυκλῆ τῶν σπλάγγων της τὸ βάθος.
 Τὸν βλέπει... χάρις ἔφερε τὸ κάθε κίνημά του·
 Τὸν βλέπει.... βλέπει ἄγγελον αἰθέρος ὑπερτάτου.
 Λαχθραίως εἰς τὰ τόξα του τὰς ἀπαντήσεις ῥίπτει,
 Πλὴν καὶ χωρὶς τῆς κλασικῆς αἰδοῦς της νὰ ἐκπίπτῃ.

Σεῖς, ἐρωτόληπτοι ψυχαί, γνωρίζετε ὅποια
 Ἐφάνη εἰς τὸν Λέανδρον ἢ ὦρα ἢ αἰσία,
 Ὅποτε, φιλοφρόνησιν καὶ συμπαθείας νάμα
 Ἀπήντησε τὸ πρῶτόν του ἀπηλπισμένον δράμα·
 Καὶ πάλιν σεῖς γνωρίζετε, τί ἄδικος ὀδύνη
 Τὸ νὰ κηρύττεται ἐχθρὸς τοῦ Ἐρωτος ἐχείνη,
 Ἦτις διὰ τὸν Ἐρωτα ἐπλάσθη μ' αἷμα ζέον!
 Πῶς σφάζει ἢ ἀπάνθρωπος, ἥτις λαλεῖ ἔς τὸν νέον:
 « Εὐχαρισήθητι μ' αὐτὴν τὴν ἄδολον σοργὴν μου·
 Βάχτρον προσμένω ἀπὸ σέ εἰς τὴν λοιπὴν ζωὴν μου·
 Μὴ θέλῃς, σέ παρακαλῶ, νὰ σχίσῃς τὴν ψυχὴν μου·
 Θέλε νὰ σ' ἔχω ἀδελφὸν, ἀλλ' ὄχι ἐραστήν μου! »

Ἡ λιτανεία ἔπαυσεν· ὁ κόσμος πλήρης κάλλους
 Ἐκ τῆς αὐλῆς ἐξήρχετο εἰς τῶν χαρῶν τοὺς σάλους.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν, ὡς ἄλλας Τερψιχόρας,
 Ἐδῶ οἱ νέοι ἔσυρον εἰς τὸν χορὸν τὰς κόρας·
 Ἄλλοι ἐκεῖ δὲν ἔπαυον σπονδὰς ν' ἀφοσιόνουν,
 Πολλοὶ ἀλλοῦ, χισσοσεφεῖς τὰς κόμας των ἐκλόνουν·
 Κ' ἐνῶ οἱ Ἀνακρέοντες χορεύουν, ψάλλουν, πίνουν,
 Ἐπὶ τοῦ ῥαβδιδίου των τὰς κεφαλὰς ἐκίνουν·
 Τῆς πόλεως οἱ προὔχοντες, ἄνδρες ἐσχάτου γήρους,
 Καθήμενοι εἰς τῆς αὐλῆς τοὺς λιθοκτίστους γύρους.
 Αἰ! αἰ, νεότης! ὡς τροχὸς κρημνίζεσαι ταχέως·
 Χθὲς βρέφος, τώρα ἔφηβος, αὔριον παρακμαῖος! —
 Τότε ἔς τὴν ἔρημον ἀκτὴν ἐφάνη νεανίας·
 Ἐθάδιζεν, ἐθάδιζε μετ' ἄκρας ῥαθυμίας...
 Ἐξαίφνης ἐσαμάτησε ἔς τὴν θεάν τῆς γαλήνης·
 Ἐκάθισε, κ' ἡ θέσις του μεσῆ ἦτον οὐδύνης·
 Ἡτένισεν ἀπέναντι... Νὰ ἡ πατρίς! — τὴν βλέπει....
 Καθὼς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς ἐνσχύπτουσα ἐμβλέπει

Τὰ φημισμένα κάλλη της μία ώραία κόρη,
 Η Ἄβυδος τὴν Ἄβυδον ἔς τὸ ὕδωρ ἐθεώρει.
 Ἰδέαι εἰς τὸ πνεῦμά του φρικταὶ ἀναπετῶσι...
 Περισπασμοὶ καὶ σεναγμοὶ τὸν περιμένουν πόσοι!
 Καλῶς· νὰ θέλξη τὴν Ἥρώ· πλὴν πῶς νὰ πλησιάζη,
 Αφοῦ ἓνας Ἑλλήσποντος « μὴ περαιτέρω! » κράζει;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Gli occhi dolenti per pietà del core,
Hanno di lagrimar sofferta pena;
Sicche per vinti son rimasi omai.

(DANTE, *piangendo Beatrice.*)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΡΓΑ, ἀργὰ κατέδυν ὁ ἥλιος ἀπόψε·

Ποικίλαι ἦσαν καὶ χρυσαῖ αἱ τῶν συννέφων ὄψαι,

Ὡς ὅτου προσθετόμεναι ὀμίχλαι εἰς ὀμίχλην,

Τὸν μαυροφόρον κόσσυφον, τὴν ποικιλμένην κίχλην

Εβίαζον εἰς ἐλαιῶν σελέχη νὰ κοιτάξουν.

Αἱ γλαῦκες ἤδη ἔλαβον τὴν ὥραν νὰ πετάξουν,

Οτε, ἰδοῦσα ἀντικρὺ τὸν ἔσπερον ἀστέρα,
 Ἀπηλπισμένη ἔπεσεν ἡ ἔκκρεμῆς ἡμέρα.
 Καιρός! εἶπεν ὁ Λεάνδρος· ἀνήφθησαν οἱ λύχνοι·
 Καιρὸς εἰς τῆς καρδίας μου νὰ πορευθῶ τὰ ἴχνη.
 Καὶ ἐξανέστη. --- Ἡ Ἐλπίς ἤνοιγε τὴν ὁδὸν του·
 Τὸ Θάρρος ἐνεψύχονε τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν του,
 Ὁ Ἔρως ἐβαλσάμονε τὸ ἔμπαθές του σῆθος,
 Κ' ἡ μοναρχία τοῦ Νοῦς δὲν ἦτο παρὰ μῦθος.
 Εἰς τὸν καλλίπετρον ναὸν, εἰς τὰ σεπτὰ τεμένη,
 Μὲ κοῦφα, κοῦφα βήματα ὁ Λεάνδρος ἐμβαίνει.
 Σιγή! — εἰς τὸ ἐνδότερον μία λαμπὰς καὶ μόνη
 Ἐν μέσῳ θυμιάματος τὴν κορυφὴν ὑψώνει,
 Κ' ἐκεῖ σιμὰ ψιθυρισμὸς ἤχει μυσηριώδης....
 Ω! θεὰ τόσον πάνσεπτος, πόσον ἀγωνιώδεις
 Εἰς τοῦ ἐνόχου τὴν ψυχὴν τοὺς χτύπους διεγείρει!
 Τὰ γόνατά του τρέμουσι· θεὸς δὲν τὸν οἰκτείρει.

Γονυκλιτῆς ἀπέναντι τῆς θείας Κυθερείας,
 Σιωπηλὰς ἐπρόσφερεν ἡ Σησιὰς λατρείας·
 Κ' ἐκεῖ, ἀπὸ ἐν ὕψισον σέβας ἀφαρπασμένη,
 Ποῦ νὰ ἐξεύρη, ὅτι ποῦς θνητοῦ τὴν γῆν μιάίνει; —
 Τί συμφορά! ἀπρόσεκτος ὁ Λεάνδρος σκοντάπτει·
 Ο κρότος τοῦ προσκόμματος πᾶσαν ἤχῳ ἐξάπτει,
 Κ' ἐνῶ τὸν διεδέχοντο τοῦ ἱεροῦ οἱ θόλοι,
 Ἡ κορασις ξυσπάζεται, καὶ ἐκθαμβοῦται ὄλη.

• Τίς εἶσαι! δὲν σεβάζεσσι τὴν ἀθωότητά μου!
 Μιάτην προσπίπτεις, ὦ θνητὲ ἄθλιε, ἐμπροσθὰ μου·
 Ἐγὼ τὲ τρέμω· ὕπαγε! ἄ, φύγε πρὶν προκύψῃ
 Ο κεραινὸς τοῦ οὐρανοῦ, κ' ἐνταῦθα σὲ συντρίψῃ.
 Ἰδέ τον!... τῆς ἐσθῆτός μου τὰ κράσπεδα ἐγγίξει!
 Ὀργὴ Θεᾶς, ὀργὴ Θεῶν ποσῶς δὲν τὸν φοβίζει!

Εἶμαι ἰέρεια, θνητέ! μέχρι θανῆς παρθένος
 Ετάχθην· ἄλλοῦ ὑπαγε νὰ σὲ δεχθοῦν ἀσμένως.»

Τοιαῦται εἶν' αἱ ἀπειλαὶ ἐν γένει τῶν παρθένων,
 Εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἔρωτος εὐσχήμως καμπτομένων·
 Καὶ αἱ τοιαῦται ἀπειλαὶ, ἐνῶ σὲ φοβερίζουν,
 Αἰσίαν συγκατάνευσιν συγχρόνως εἰκονίζουν.
 Τὸ κάθε Ὅχι εἶναι Ναί· τὸ κάθε δάκρυ, πῖσις,
 Καὶ ἕκαστος ὄνειδισμὸς τοῦ πάθους εἶναι ῥύσης.
 Σ τὸ νεῦμα καὶ ὁ Λέανδρος τῆς ἀπειλῆς ἐμβλέπει,
 Εγείρεται παράφορος, καὶ ἐκφωνεῖ τὰ ἔπη:

« Μὲ τοῦ Κρονίωνος Διὸς τὰς θυγατέρας ἴση!
 Οςίς σ' ἰδῆ, σ' ἀκροασθῆ, καὶ δὲν σὲ ἀγαπήσῃ,

Εἶναι βροτὸς .... ἀπάνθρωπος! Τρισμακάκαρ δ' ἄμνησῆρ σου!
 Τρισευτυχῆς δ' σύζυγος, ἐπιτυχῶν πατήρ σου!
 Ἡ μήτηρ, ἥτις σ' ἔτεξε, τρισμακαριωτάτη!
 Ἡ συλλαβοῦσά σε γασῆρ, γασῆρ ὀλβιωτάτη!
 Πρὸ τῶν ποδῶν σου σήμερον ἓνα ἔκετην βλέπεις·
 Νὰ σ' ἐκφρασθῆ τί τὸν πονεῖ τελείως ἐπιτρέπεις;
 Ἐπάκουσον, καὶ συμπαθῆς φανοῦ μὲ ἡσυχίαν·
 Θεράπευσον τοῦ Ἔρωτος, Θεά, τὴν ἀπορίαν.
 Ὡς Αἴτνη ἢ ταλαίπωρος καρδία μου ἐμάνη·
 Ἐγχυμονεῖ ἡφαίσια· ζητεῖ νὰ ἐκθυμάνη,
 Καὶ ἤδη ἐξανάπτεται τοῦ σῆθους μου τὸ νάφθα.
 Ἰέρεια τῆς Κύπριδος, ἱεουργεῖς ἐνταῦθα·
 Καλὰ τὸ κάμνεις· μάθε πλήν, παρθένος δὲν ἀρμόζει
 Τὸν ἱερὸν τῆς Κύπριδος κερὸν νὰ διασώζη.
 Ἀλλ' ἂν ποθῆς νὰ διδαχθῆς, τίς τὴν τιμᾶ λατρεία,
 Ὑπάρχει γάμος ἐντιμος· ὑπάρχει συζυγία.

36 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Δέν ἀγαπᾷς τὴν Κύπριν σου; δέν θέλεις τὸ καλόν της;
 Αἶ, φιλοφρόνησον λοιπὸν τὸν κύριον θεσμόν της·
 Καὶ φέρε με ἔς τὸ τέμπλος της παράκλητον μαζῆ σου·
 Εἶπέ δὲ εἰς τὴν Κύπριν σου, ὅτ' εἶμαι ἔρασής σου·
 Οὐτ' ἤλθον καὶ ἐκτύπησα τὸ πλήκτρον τῶν θυρῶν σου,
 Αφοῦ τὸ βρέφος Ἔρωσ της μ' ἔκαμε λάφυρόν σου.
 Καθὼς Ἀλκίδην τὸν θρασὺν, μὲ τρεῖς τῶν ποδῶν κτύπους,
 Εἶχε κομίσειν ὁ Ἑρμῆς, χρυσόβραβδος, ὠκύπους,
 Στὴν κόρην τὴν νεόνυμφον ποτὲ τοῦ Ἰαρδάνου,
 Οὔτω κ' ἐμὲ ἡ Κύπρις σου, διὰ κρυπτοῦ ὄργάνου,
 Ἐνταῦθα ἐξαπέσειλε, πρὸς τὸν ἱεροφάντην.
 Φεύ! τὴν Ἀρχάδα ἤκουσες παρθένον Ἀταλάντην,
 Ἦτις τὸν Μειλανίωνα ποτὲ ἐρωτευθεῖσα,
 Ἀπὸ τὸ λέχος ἔδραμεν, ἐκ τῆς αἰδοῦς νυγεῖσα;
 Αἶ, τότε τί ἀπέκαμεν ἡ θεία Ἀφροδίτη;
 Οργὴν καὶ μῖσος κατ' αὐτῆς ἀφόρητον κηρύττει,

Ως ὄτου πλέον ἢ Ἄρχας μετεμελήθη νέα,
 Κ' ἔθαλψεν εἰς τοὺς κόλπους της τὰ μνηστρα τὰ ὠραῖα.
 Πείθου καὶ σὺ, ὦ φίλη μου, μήπως μετανοήσης,
 Αφοῦ ἀνάψης τὴν ὕργην τῆς Κύπριδος ἐπίσης.

Ἡ τρυφερὰ κυπάρισσος, πῶς κλίνει τὸν αὐχένα,
 Οτε, χυθὲν ἐπάνω της ζεφύριον κανένα,
 Τὴν ὑψηλὴν της κορυφὴν ἀκροθιγῶς ἐγγίση;
 Καὶ πρὶν ἀκτὶς ἡλιακὴ τὴν δρόσον νὰ ροφήση,
 Πῶς κάμπτει τὸν κλαδίσκον του τὸ ρόδον τοῦ Μαΐου,
 Ως ὄτου βλέπ' ἡ ὄψις του τὴν ὄψιν τοῦ πεδίου;
 Ποτὲ ἀβρὰ κυπάρισσος, ποτὲ Μαΐου ρόδον,
 Ὑπὸ τὴν θλίψιν αὐρωδῶν καὶ ὑγρωδῶν ἐφόδων,
 Δὲν ἔκαμψαν μὲ τῆς Ἡροῦς τὸ ζωηφόρον ἦθος!
 Ω τὴν παρθένον! ἄφθογος εἰς τῶν ἐπῶν τὸ πλῆθος,

Τὰ ὄμματα τῆς ἔπηξεν ἐπάνω τοῦ ἐδάφους·
 Τοὺς ἐρυθρούς τῆς ἔβρανε ψυχρὸς ἰδρῶς κροτάφους·
 Τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος τῆς ἐσαυρωμένας εἶχε,
 Καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά τῆς, ὁ ποῦς, ὅσιν ἐξεῖχε,
 Ἐσάλευε, καὶ ἔξεε τὸ ἔδαφος μὲ τρίμον.
 Δαγκάνουσα τὰ χεῖλη τῆς ἐσπάραττε τὸν μῶμον,
 Καὶ ἐντελῆ δεικνύουσα τὴν τῆς αἰδοῦς εἰκόνα,
 Συχνάκις ἐσυμμάζευε ἔς τὰ στήθη τὸν χιτῶνα.
 Τὸ κέντρον τὸ γλυκύπικρον ἐδέχθη τῶν ἐρώτων,
 Καὶ τοῦ ναοῦ τὰ πνεύματα τριγύρω τῆς ἠρώτων
 Προσάλληλα: ποίαν ποτὲ ἀπόκρισιν θὰ δώσῃ;
 Θέλει δεχθῆ τὸν ἔρωτα, ἢ θέλει τὸν ἐξώσει;
 Τοῦ τέμπους ὅτε τὰς ἠχοὺς συνήθροισε σιμά τῆς
 Ἡ εὐφραδῆς, μελίρρυτος ἀηδονόγλωσσά τῆς:

« ὦ Ξένε! μὲ τὰ ἔπη σου καὶ πέτρας ἐρεθίζεις,
καὶ μὲ μαγνήτου δάκτυλον τὰ ἥπατα ἐγίγεις,
καὶ φέρεις εἰς παλίρροϊαν τὰς φλέβας τῆς καρδίας.
Τοιαύτας τίς σ' ἐδίδαξε δεινὰς λογοτεχνίας;
Ἀλλοίμονον! τί σ' ἔσειλεν εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα;
Θεὸς, ἢ πνεῦμα ἄσπλαγχνον; Σὲ ἤκουσα· σὲ ἶδα·
πλὴν, ὡς χιόνος ἐλαφραὶ σιβάδες, τὰ σὰ ἔπη
ἐνώπιόν μου ἔπεσαν· νὰ πατηθῶσι πρέπει.
Πᾶν ὅ,τι εἶπας μάταιον· καὶ τὰ κινήματά σου,
κ' οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἦθη σου, καὶ τὰ συμπτώματά σου.
Εγὼ δὲν δύναμ' εὐτυχῆ νὰ σ' ἀποκαταστήσω.
Πῶς, ξένον ὄντα ἄξεγον, ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπήσω;
ἀναφαιδὸν, ἀδύνατον νὰ γίνης σύζυγός μου·
διότι καὶ ἀδύνατον 'ς τὴν γνώμην τοῦ πατρός μου·
πλὴν καὶ κρυπτὸς ἂν ἤθελες ἐδῶ νὰ διαμείνης,
δὲν ὑποκλέπτεις τῆς Θεᾶς τὰ βλέμματα ἐκείνης.

Πῶς εἶναι φιλοσχωπτικὴ ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων!
 Ἐν ἔργον τώρα μουσικὸν πράττεις εἰς ἓνα τόπον;
 Πισεύεις ὅτι μόνος σὺ κ' ἓνας θεὸς τὸ 'ξεύρει·
 Ὅτι θνητὸς ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα νὰ ἐφεύρη·
 Κ' ἐνῶ νομίζεις χωνευθὲν τὸ μουσικὸν αἰσίως,
 Ἐξέρχεσαι.... τὰ τρίσρατα τὸ κράζουν ζεντορτίως!»

Ἐνῶ ὠμίλει ἡ Ἡρῶ, αὐτὸς γονυπετήσας,
 Συνέσφιγξε τὰς χεῖράς του, καὶ δακρυπλημμυρήσας,
 Ναι, τὸ πισεύω! ἔκραξεν· ὁπότεν σέ ἀκούω,
 Τοῦ ἀνωτάτου οὐρανοῦ μὲ φαίνεται νὰ κρούω
 Τὴν δέβριν, καὶ ἐπάνωθεν ν' ἀκούω τῶν ἀγγέλων
 Χορὸν, γλυκολυρίζοντα τὸ εὐδαιμόν μου μέλλον! —
 Εἰς μάτην τώρα ἡ Ἡρῶ, μὲ χεῖρα εὐσπλαγχνίας,
 Νὰ τὸν ἐγείρη ἤθελεν ἐκ θέσεως ἀθλίας·

Χεὶρ σιδηρᾶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν τὸν μετατοπίζει.

Εἰς μάτην εἰς τὰ ὠτά του ἡ κόρη ψιθυρίζει:

« Στὰς ὄχθας, ποῦ σ' ἐγέννησαν, ἐπίσρεψε, ὦ ξένε!

Αἱ ὄχθαι, ποῦ σ' ἐγέννησαν, ἂν ᾦναι μακρυσμένοι,

Επίσρεψε, καὶ μὴ ζητῆς, καθὼς πτηνὸν πληγμένον,

Νὰ σύρῃς εἰς τὰ σήθη σου ἐν βέλος καρφωμένον.

Σὲ τὸ προλέγω· ἂν πρὸς σὲ ἀνοιξῇ ἡ ζοργή μου,

Κ' οἱ δύο θὰ φθονήσωμεν τὰ σκότῃ τῆς ἐρήμου....»

« Λοιπὸν, τὸ θέλεις, φίλε μου; τὸν λέγει τέλος πάντων·

Ομνύεις τὴν διάρχειαν ἐρώτων ἀκραδάντων;

Ομνύεις πίστιν ἄδολον; — ἐγέρθητι· σπογίσου·

Εἰπέ, πῶς ὀνομάζεσαι; τίς εἶναι ἡ πατρίς σου;

Εμὲ, ὠνόμασαν Ἡρῶ, τὸ δὲ κατοίκημά μου

Θέμεθλον ἔχει τὴν ὄφρυν τῆς παραλίας ἄμμου.

Ναί, πρὸ τῆς πόλεως Σησοῦ, ἐκεῖ, ὅπου τὸ κῦμα,
 Σχιρτῶν μὲ ἀχαλίνωτον γιγαντιαῖον βῆμα,
 Εἰς τὸ ζενιθ ἐρίζεται τοῦ κολοσσοῦ νὰ φθάσῃ,
 Καὶ πέτρας τραπεζοειδεῖς, ὀγκώδεις ν' ἀποσπάσῃ,
 Ὑπάρχει πύργος ὑψηλὸς, πύργος οὐρανομήκης,
 Ἐνθα οἰκῶ ἐκ πατρικῆς ἀποτροπαίου δίκης.
 Ὅταν ἐδῶ ὁ Αἰόλος τοὺς ὑπουργοὺς του σέλλῃ,
 Τὸ ἄγριόν μου οἶκημα καθίσταται κυψέλη
 Εἰς τὰ θαλάσσια πτηνὰ, ὅσα τὸ τριγυρίζουν,
 Ὅσα κολάσεως φωνὴν ἐλεεινὴν ῥυθμίζουν.
 Ἐδῶ μὲ κατεδίκασαν οἱ συγεροὶ γονεῖς μου·
 Γείτων μου εἶν' ἡ θάλασσα, καὶ ὁ ἀφρὸς κρηπίς μου,
 Καὶ σύμβουλος παρήγορος, ἡ σύντροφος γλυκεῖα,
 Τῆς πανσελήνου ἡ μορφή, ἐν τῇ μεσονυχτίᾳ.
 Ἐκτὸς μιᾶς πρεσβύτιδος ῥαθύμου θεραπαίνης,
 Ζῶσαν ψυχὴν ἄλλην σιμὰ ἐμοῦ νὰ μὴ προσμένῃς.

Ποῦ εἶναι αἱ συνήλικες τῆς νηπιότητός μου;
 Τῆς κοινωνίας ὁ ναὸς ἐρράγισεν ἔμπρός μου.
 Δὲν εἶναι τάφος ζωντανὸς αὐτὴ ἡ σέρησίς μου;
 Αὐτοκτονίας σχέδιον ἢ ἀπομάκρυνσίς μου;
 Κατηγορεῖτε ἄσπλαγχνα, θνητοὶ, τὸν αὐτοκτόνον·
 Τὸν λέγετε δειλότατον, ἀντάρτην, μισαιφόνον,
 Διότι φεύγει τῆς ζωῆς τοὺς πόνους καὶ τὰς λύπας·
 Οἱ μοναχοὶ, εἰπέτε με, ἴς τὰς σκοτεινάς τῶν τρύπας,
 Τί ἄλλο παρὰ ἔκλειψις μελῶν τῆς κοινωνίας;
 Ω, ποίας πλέον κ' ἐξ αὐτῶν προσμένεις βοθηθείας;
 Ναὶ, διαφέρουν αἱ ὁδοὶ, πλὴν ἴς ἓνα σκοπὸν φθάνουν·
 Δειλότατοι ἀμφοτέρω, ἐπίσης ἀμαρτάνουν,
 Αὐτὸ τὸ ἀλληλέγγυον τῆς κοινωνίας βάρος
 Εναποθέτουν εἰς ὑμᾶς, μὴ σερουμένους θάρρους.
 Ο αὐτοκτόνος μάλιστα ἀν ἦναι στασιμότης,
 Ο μοναχὸς εἶναι δεινὴ ὀπισθοδρομικότης.

Ἰδοὺ ἐγώ... μὲ φέρουσι τοὺς τῶν βροτῶν ἰδρῶτας·

Τοὺς καταπίνω.... πλὴν αὐτὰ τὰ σπλάγγνα ἂν ἠρώτας. ---

Ὡς τόσον ἀναλίσκομαι ἐντὸς συμπερασμάτων·

Ἐκώφανε τὰ ὄψα μου κί' ὁ βόχθος τῶν κυμάτων....

Ψυχὴν ἐζήτουν ἡμερον νὰ μὲ παρηγορήσῃ·

Ψυχὴν ἂν ἔχῃς ἡμερον, ἄς μὴ τὸ παραιτήσῃ. » —

Ὡμίλει· ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς ὁ λόγος τῆς ἐκπνέει,

Κ' ἓνα μεγάλον δάκρυον 'ς τὰς παρεϊάς τῆς βέει.

Χῆραι ἀβραὶ νεάνιδες τῶν Μαστιχοχωρίων!

Ὅπότεν συναθροίζεσθε 'ς τὸ δένδρον τῶν δακρύων,

Ὡ! τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς πρὸς ἓνα μέρος κλίνει,

Ὡς χηρευμένη νέα τις, ἥτις θρηνοῦσ' ἀφίνει

Τὴν κόμην τῆς ἀπόλυτον, σφυφνὴν, συγκεχυμένην,

Καὶ τὴν σολὴν τῆς ἀκομψον, καὶ πάντ' ἡμελημένην,

Καὶ δάκρυ ἀδαμάντινον σκορπίζει εἰς τὸ χῶμα!
 Επόθουν νὰ μουρμούριζε τὸ εὐχαρί σας ζόμα
 Τοὺς φθόγλους τούτους τῆς Ἡροῦς, καὶ τὸ μέγαλον δάκρυ,
 Οποῦ ἐγέννησαν παλμοὶ, τῶν ἀκροτέρων ἄκροι·
 Α, τότε, εἶμαι βέβαιος, ἤθελε χαίρειν ἦττον·
 Τὸ ἀναχωρητήριον ἐκεῖνο τῶν Νενήτων.

Θεέ μου, πόσον ἔξοχος εἶναι ἡ ωραιότης,
 Ὅτε τὴν ζέφει ἰλαρῶς ἢ μελαγχολικότης!
 Οἱ τῶν ἀγγέλων γλυκασμοὶ, τῆς φύσεως τὰ μέλη,
 Αἱ ἁρμονίαι τοῦ παντός, ἐκρέουσιν ὡς μέλι
 Ἀφ' ἐν τοιοῦτον πρόσωπον, κ' ἠλεκτρικὸν σπινθῆρα
 Προάγουσι, κενούμενον εἰς ἕτερον κρατῆρα.
 Ὡς διὰ σύρματος χρυσοῦ αἰθέρας ἀναβαίνων,
 Εἰλχύετο κί' ὁ Λέανδρος πρὸς τὴν Ἡρῶ, ἀσθμαίνων:

« Ναι, ἄγγελε! τοῦ βίου μου ὁ κόμβος διελύθη,
 Καὶ χάρις ἀκατάληπτος τριγύρω μου ἐχύθη.
 Ἐπάνω εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κυματώδους κόσμου,
 Ἐλπίδες ἐτῶν εἴκοσιν ἐσβέσθησαν ἐμπρός μου·
 Ἐνῶ δὲ πλάνης, ἄσεγος, ἔς τὸ μέλλον ἀπελπίσθην,
 Ἐξαίφνης βλέπω σήμερον ὅτι ἐλλιμενίσθην.
 Τί εἴμεθα οἱ ἄθλιοι θνητοὶ ἐπὶ τῆς σφαίρας;—
 Ὡς πτέριον, παιζόμενον εἰς τέσσαρας ἀέρας,
 Ἡ, καθὼς νῆσον πλέουσαν εἰς ῥεῦμα θυμωμένον,
 Ἡ, ὡς πλανήτην νεωστὶ ἀκρωτηριασμένον,
 Τὸ σκάφος μου διέκρινον ἀλληλοδιαδόχως·
 Καὶ περίξ εἰς τὸ σῶμα μου ἂν ἦτο καπνοδόχος,
 Τῶν τῆς καρδίας μου πληγῶν αἱ ἀναθυμιάσεις,
 Αὐτὸ τὸ «ἄχ!» τὸ συνεχές, ἤθελε τὰς ἐκτάσεις
 Τοῦ θυρωροῦ σωλῆνός μου πυκνοκαταμαυρίσει.
 Μόνου ἐμοῦ; παντὸς θνητοῦ ἡ ἀθυμία ἴση!—

Ἀλλ' ὅμως, ἔρχεται καιρὸς, τὸ πτέριόν μας σώνει,
 Κ' εἰς ἀηδόνας φωλεὰν πηγαίνει καὶ καρφώνει.
 Μία θελ' εἶσθαι ἡ σιγμὴ· ἡ πλεύσά μας νῆσος
 Εἰς κοῖλόν τι τοῦ ποταμοῦ θέλει εἰσδύσειν ἴσως,
 Καὶ χεῖρ τις διαβατικὴ θά πῆξῃ τὸν πλανήτην
 Κατὰ τὸ κατακόρυφον, ἀπόμαχον ἀλίτην.
 Αὐτ' ἡ ἀηδονοφωλιὰ, τοῦ ποταμοῦ τὸ κοῖλον,
 Αὐτὸ τὸ κατακόρυφον, δὲν εἶναι τὸ ποικίλον
 Τοῦ Ἑρωτός μας ἄσυλον, τὸ μόνον ζέγασμά μας,
 Τὸ μόνον θνητοέδεσμα, τὸ μόνον γλύκασμά μας; »

Τὸν λόγον του διέκοψε μιᾶς κεραίας παῦσις·
 Ἀλλὰ ὁ ἐρωτόληπτος δὲν βλέπει ἀναπαύσεις.
 Ρητορικὴν καὶ Ποίησιν ὁ Ἑρως εἰκονίζει,
 Καὶ ὕλην ἀνεξάντλητον εἰς τοὺς πιστοὺς χαρίζει.

Οἱ μαγευμένοι λόγοι του, ὅταν τὸ πάθος ζέη,
 Πολλάκις συχνολέγονται, καὶ ὁμως εἶναι νέοι.
 Α, εἶναι πολυμήχανος ὁ πανδαμάτωρ Ἔρως!
 Εἰς ὄντινα εὐνοϊκὸν παραχωρήσῃ μέρος,
 Παντοῦ, ὡς φύλαξ ἄγγελος ἐκεῖνον συνοδεύει,
 Κ' ἐδραῖον ἐπιχείρημα ἀκαταπαύσως νεύει.

Ω ὑψηλὴ παραφορὰ, κορύφωσις τοῦ πάθους,
 Μηχανικὴ ἀνάβασις, ἄρσις ὠραίου λάθους!
 Σπασμωδικῶς κινούμενος, ψηλαφητὶ πηγαίνων,
 Ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόντης τὸν χρυσαλλοπλασμένον,
 Τότ' ἔφερεν ὁ Λεάνδρος τὴν δεξιάν του χεῖρα,
 Κ' εἰς τῶν σθηθῶν της τὰ πολλὰ καταμεθύσας μύρα:
 « Παρθένε, πάλιν ἔκραζεν, ἀμίαντε παρθένε!
 Ἐμπρός σου, τ' εἶν' αἱ θάλασσαι αἱ ἐξηγηριωμένοι;

Τὸ πῦρ καὶ ἂν ἐκόχλαζεν εἰς τόπον τῶν ὑδάτων,
 Ὁ πόντος καὶ ἂν συνίσατο ἐκ πυρωδῶν κυμάτων,
 Ἡ φλόξ καὶ ἂν ἐρραίνετο διὰ μεγάλου κάδδου,
 Ἐμπρὸς εἰς τὸν σὸν ἔρωτα, τ' εἶναι τὸ πῦρ τοῦ ἄδου;
 Σ τῶν κόλπων σου ἐρχόμενος τὸν εὐθαλῆ λειμῶνα,
 Ὡς παίγνιον φαντάζομαι τὸν χείρισόν χειμῶνα.
 Ὁ βρόντος δ' ὀδυνηρὸς θαλάσσης βαρυκρότου,
 Θὰ μὲ φανῆ νανούρισμα· ὠδὴ ταξειδιώτου.
 Τί εἶναι ὁ ἀγάρβυρος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
 Τὴν εὐνοϊάν σου προσδοκῶν, ὦ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Δὲν κατοικῶ πολὺ μακρὰν, φιλτάτη βασιλίσμου!
 Ἡ παραλία Ἄβυδος, ναί, εἶναι ἡ πατρίς μου,
 Πλὴν μὴ σέ μέλη· πτέρυγας δὲν θέλω, νὰ πετάξω·
 Τὸν ἔρωτά σου βοηθὸν ὅταν ἐγὼ φωνάζω,

50 ΠΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Τί εἶναι ὁ ἀγάβροος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
Ἀφοῦ μέ ὑποδέχεται τὸ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Μόνον ἐν μέσον σέ ζητῶ· ἡ νύξ ὅταν ἀρχίζῃ
Τὴν σκοτεινὴν τῆς πτέρυγα ἔς τὴν γῆν μας νὰ σαθμίζῃ,
Τὸ πᾶν ὅταν καλύπτεται ἐκ πέπλου πυκνοτάτου,
Ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ σοῦ πύργου, τοῦ ἠλιβάτου,
Ἐνα σου λύχνον κρέμαζε, ὅπου ἐνατενίζων,
Ποτὲ νὰ μὴ μ' ἀποπλανᾷ ἀλλοδαπῆς ὀρίζων.
Ὁ ναύτης ἄς παρατηρῇ τὸν βόρειον Ἄρκτουρον·
Ἐγώ; τί θέλω εὐνοϊαν ἀσέρων ἐπικούρων;
Τὸν γαληναῖον λύχνον μου ἅμα παρατηρήσω,
Σ τὸν ἄπειρον Ἑλλήσποντον εὐθὺς θὰ εἰσπηδήσω.
Αἶ! τ' εἶναι ὁ ἀγάβροος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
Ἐνῶ θὰ βλέπω ἀντικρὺ τὸ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Τὴν Ἀφροδίτην ἔτεξε τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης·
 Σ τῆς Ἀφροδίτης τὸν ναὸν σὺ, φίλη μου, ἀνάσσεις.
 Εἰς τὴν Σησὸν ἰέρειαν ἔχει ἡ Ἀφροδίτη·
 Τὴν ἀγαπᾷ ὁ Λέανδρος, ποντοπλανῆ μου κήτη!
 Καὶ ποῖον ζόμ' ἀποτολμᾷ νὰ ἀνοιχθῆ ὡς τάφος;
 Δὲν δίδω εἰς τὰ κύματα ἀσφαλτωμένον σκάφος·
 Τὰ δίδω σῶμα ἔμψυχον, ἔς τοὺς πόρους τοῦ ὀποίου,
 Ἀφ' ἑνὸς Ἔρωσ κατοικεῖ, εἰς τόπον καλωδίου.
 Τὸ σῶμα ἔχουν λέμβον των, τὰς χεῖράς του κωπία,
 Καὶ φάρος των ἀλάνθαστος ἢ ἀντικρὺ ἐσία.
 Καὶ τ' εἶναι ὁ ἀγάρρῃος Ἑλλησποντος ἐμπρὸς μου,
 Φάρος ἀφοῦ ἐρωμανθὲς θέλ' εἶσθαι ὁδηγός μου!»

Ἄλλ' ὅτε τὰς ἀλύσεις των οἱ ἄνεμοι συνθλάσουν,
 Κ' ἐξέλθωσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μας νὰ χαλάσουν,

Ω, τότε, φίλη, πρόσεχε τὴν ὀδηγὸν κλωσὴν μου,
Μήπως ποτὲ ἀποκοπῆ, καὶ χάνω τὴν ζωὴν μου.»

Τοιοτοτρόπως, ἔκαμαν τὸν ὄρκον ἀμοιβαῖον,
Νὰ πλέκουν ἐπιχείρημα πρωτοφανὲς καὶ νέον:
Ἡ μὲν νὰ ἀνασέλλη φῶς, ἀσέρα χωρὶς φάσεις,
Ὁ δὲ νὰ διακολυμβᾷ τὸ ρεῦμα τῆς θαλάσσης.
Αφοῦ δὲ συνεώρτασαν τοὺς ὑμεναίους τότε,
Μὲ λύπην ἐχωρίσθησαν ἀμφοτέροι, ὁπότε
Ὀρθροσ βαλὺς προσήγγιζεν· ὁ μὲν πρὸς τὰ πελάγη,
Διὰ νὰ εὕρη πλοῖόν τι Ἀβυδινὸν ὑπάγει·
Ἡ δὲ εἰς τὴν ὑψάχενον οἰκοδομὴν τῆς τρέχει,
Καὶ ρεῦμα ἀπὸ δάκρυα τὰς παρειάς τῆς βρέχει,
Ενῶ ἀποχωρίζεται· αὐτὴ λέγει·
Τὸ πᾶν μου σ' ἀφωσίωσα, καὶ ἔλεγχος δὲν μὲ ψέγει.

Πολλὰς φορές εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην καθημένη,
 Καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος οἰκτρῶς σκηρῖζομένη,
 Ω! ἔλεγον, κυττάζουσα τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης·
 Ἀρα γε ἔχει ἄλλο τι τόσον μακρὰς ἐκτάσεις!
 Ω! ἔλεγον ἐμβλέπουσα ἴς τὸ ἄπειρον τῆς ἄμμου·
 Ὑπάρχει ἀπειρότερον; ὑπάρχει, Δέσποινά μου;
 Ω! ἔλεγον, πῶς τρέχουσιν οἱ ἵπποι εἰς τὸ φράγμα!
 Ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ταχύτερόν τι πρᾶγμα!
 Καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀδελφόν, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μας,
 Ὑπάρχει προσφιλέστερον ποτὲ εἰς τὴν ψυχὴν μας!
 Κ' εἰς ὅλα ἄρρητος φωνὴ μὲ ἔλεγεν « ὑπάρχει! »
 Εἰς τὸν εὐρὺν ὠκεανὸν ὁ οὐρανὸς δὲν ἄρχει;
 Τὴν ἄμμον δὲν ὑπερτεροῦν τὰ πλήθη τῶν ἐντόμων;
 Ὁ ὀφθαλμὸς, τί, δὲν περνᾷ ταχύτερα τὸν δρόμον;
 Καὶ ἀπὸ τ' ὄνομ' ἀδελφοῦ, τὸ ὄνομα συμβίου,
 Ἄν εἶναι προσφιλέστερον; τὸ ἥδιον τοῦ βίου!

Καὶ διατὶ νὰ χωρισθῶ λοιπὸν τὸν ἥλιόν μου ;

Καὶ πῶς λοιπὸν ν' ἀποσπασθῶ ἐσὲ τὸν ἑαυτόν μου ;

Ορχίσου , ὅτι τάχιστα θὰ μ' ἐπισρέψῃς πάλιν....

Υγείαινε! — Τὰ σπλάγγνα μου εὐρίσκονται εἰς πάλιν·

Ν' ἀποσπασθῶν ἐπιποθοῦν , κί' ἀφοῦ ἀποσχιρτήσουν ,

Κατόπιν σου... εἰς τὰ νερὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσουν.

Ω! κλαίεις ;... κλαίω ;... Λάβε! νὰ αὐτὸν τὸν ζεναγμόν μου!

Υγείαινε! Θὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρόν μου·

Πλὴν , πότε ἢ αὐριανὴ θ' ἐξημερώσ' ἡμέρα ;

Καὶ πότε πάλιν θὰ ἰδῶ τὸν ἑσπερον ἄσέρα ;

Πολὺ φοβοῦμαι , Λεάνδρε , μήπως καὶ δὲν βασιάζω...

Νὰ ἔλθῃς λοιπὸν ἄφρευκτα , διότι θὰ σπαράζω! » —

Ἐν φίλημα εἰς τὰς σκηνὰς αὐτὰς θὰ δώσῃ πέρας. —

Ο Λεάνδρος τὸν ὄρκον του φυλάττει καθ' ἑσπέρας·

Πλὴν, ψεῦ! εἰς τὸν λαμβάνοντα τῆς ἕξεως τὸ θάρρος!

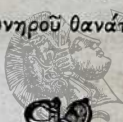
Ας περιμένη ἄφευκτα τῆς συμφορᾶς τὸ βᾶρος.

Οἱ ζέφανοι οἱ δάφνιοι τῶν αἰχμητῶν ἡρώων,

Ἐγχρύπτουν σκορπιοειδῆς, φαρμακερόν τι ζῶον.

Ο τελευταῖος ζέφανος μετώπου θρασυτάτου,

Ἐῖναι ὁ ζέφανος ἑνὸς ὀδυνηροῦ θανάτου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Δέδυκε μὲν ἅ σελάνα,
Καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὦρα
Εγὼ δὲ μόνα καθεύδω. (Σαπφώ.)

**On doute
La nuit...
J'écoute:—
Tout fuit,
Tout passe;
L'espace
Efface
Le bruit.**

(VICTOR HUGO, *Les Djinns.*)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ποῖος τὴν συνέχειαν τοῦ δράματος νὰ ψάλῃ! —
Εἰς ἐβενῶδες ὄχημα ἡ Νύξ εἶχε προβάλει·
Καὶ ἄτακτον τὸ πέτασμα τῆς μαύρης νυκτερίδος
Προάγγελος ἐφαίνετο τῆς ἄνω βασιλίδος.
Ἡ Νύξ! μεγαλοπρέπειαν ὁ κόσμος ἐνεδύθη·
Ἡ ἀδρανῆς ὄχλοβὴ εἰς θάμβος διελύθη,

Καθὼς ἡ μακρυνὴ ἠχὼ, ἥτις τὸ πᾶν καλύπτει,
 Κ' ἐξασθενοῦσα βαθμηδὸν, συγκόπτεται καὶ πίπτει.
 Ἡ Νύξ! τερπνὴ ἀνάπαυλα τῶν ἐργωδῶν ἀνθρώπων,
 Πετᾶ μὲ ὄρματα κλεισὰ εἰς διασάσεις τόπων,
 Κ' ἐνῶ λαμβάνουν οἱ θνητοὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της
 Τὸν Ὕπνον καὶ τὸν Ὀνειρον, τὰ δίδυμα παιδιὰ της,
 Τὸ πᾶν καθεὺδ' εἰς νάρκωσιν· βογγάζ' εἰς ἡσυχίαν!
 Μόνος ὁ ἐρωτόληπτος ποθεῖ τὴν ἀγρυπνίαν.
 Εἰς τὴν πολύφλοισβον αὐτὴν ἀχτὴν παραμονεύει
 Τὸν προσφιλῆ τηλεγράφον, καὶ διανυκτερεύει.

ὦ τὴν ἐπιμελῆ Ἡρώ! τὸν λύχνον ἀνασῆνει·
 Ἰδοὺ ὁ λύχνος... ὑπ' αὐτὸν εὐρίσκεται Ἐκείνη!
 Φλέγει τὸ πῦρ τὴν λιπαρὰν τοῦ λύχνου θρυαλλίδα,
 Συμφλέγεται ὁ Λεάνδρος· σχιρτᾶ τὴν ἐπωμίδα

Τῆς ἐλαφρᾶς ἐσθῆτός του εἰς μίαν σιγμὴν λύει,
 Ἐκδύεται σενόχωρος, ξεσχίζει, ἀπολύει,
 Τυλίσσει εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ μόνον ἔνδυμά του....
 Αἶ! τοῦ πελάγους ἡ πνοὴ κτυπᾷ τὰ στήθιά του·
 Ἡδὴ πατεῖ εἰς τὰ νερά· καὶ ἀνατριχιάζει,
 Καὶ ψιθυρίζει μουσικὰ, κ' ἐνίοτε σενάζει:

- « Δεινὸς εἶν' ὁ Ἔρωσ!
- » Δεινὸς ὑπερτέρως!
- » Κι' ὁ πόντος δεινός!
- » Ἀλλὰ τὸ θαλάσσης
- » Πληροῦν τὰς ἐκτάσεις
- » Εἶν' ὕδωρ, κοινῶς.
- » Ἐμέ δ' ἐνδομύχως
- » Φλογίζει παμφύχως
- » Τοῦ Ἐρωτος πῦρ.

» Ω, θάρρει, καρδιά!
 » Ποσῶς μὴ ὠχρία!
 » Εμφλέγου, κρατήρ!

» Τὸ ὕδωρ, καλή μου,
 » Ωρκίσθη μαζῆ μου
 » Εἰρήνης σιγμάς
 » Καὶ θάρρει, ναὶ, θάρρει
 » Τὸν πόντον μὲ θάρρη
 » Ἀν νυχτοπερνᾶς.

» Ἀχούεις τὸν ῥόχθον,
 » Καὶ τρέμεις τὸν μόχθον;
 » Μὴ τάχ' ἀγνοεῖς,
 » Πῶς κόρη ἀπάσης
 » Ἡ Κύπρις θαλάσσης
 » Βασάζει τὰς κλεις;

- » Ποσῶς μὴ σέ μέλη·
 » Τὸ κῦμα ὡς θέλει
     » Ἀς βροντοφωνῇ.
 » Συντρέχ' ἢ Κυπρία,
 » Ενθάδε καρδία
     » Ερωτοπονεῖ. »

Καὶ πίπτει εἰς τὰ ὕδατα· καὶ βλέπων εἰς τὸ φῶς του,
 Τρώγει τὸ κῦμα, ἢ δελφίν, προβαίνει ἀπ' ἐμπρός του.

Τίς εἶν' ἐκείνη, ἢ λευκὴν ἐσθῆτα ἐνδυμένη;
 Σ τοῦ πύργου τὰ περίχειλα ἀναβοκαταβαίνει.
 Σαλεύει τὴν ἐσθῆτά της ἢ αὔρα τῆς θαλάσσης,
 Κ' οἱ βόσρυχοί της πλέουσι 'ς τῆς αὔρας τὰς ἐντάσεις.
 Φάσμα σέ φαίνεται δειλόν, τ' ὁποῖον συνειθίζει
 Οπου σιμόνει θάνατος, ἐχεῖ καὶ νὰ καθίζη.

Πλὴν τί σημαίνει τάχατε ἕνας λαμπτήρ ἐμπρός του!

Ἰδέ το, πόσον ἄγρυπνον ζωογονεῖ τὸ φῶς του....

Καὶ τί νὰ ᾄηται; κορασίς, ἢ τῆς νυκτὸς ἀπάτη!

Εγείρεται, καὶ κάθεται, καὶ μουρμουρίζει κάτι....

Ἀν αὐτὸ ψάλλει, τῶν μελῶν βασιάζει τὴν τρυτάνην.

Τόσον μελίρρυτος φωνή! ὡς εἰς χρυσῆν λεκάνην,

Οπότε' ἐρεβινθοειδῆς ἐμπέση μαργαρίτης,

Πῶ γλυκεῖαν παραιτεῖ ἢ σκοτεινὴ φωνή της:

- « Τοῦ Ἑλλησπόντου κύματα, σιγὰ τὸν ἔρασήν μου!
- » Τὴν εὐθραυστὸν οἰκτείρετε ζωὴν του καὶ ζωὴν μου.
- » Ρεῦμα, φανοῦ μελίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἔρωμανές μου σκάφος!

- » Πρὶν νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, Βορέα, μὴ ἔξυπνήσης.
- » Αἴτολε, τοὺς ἀνέμους σου ὡς τότε νὰ κρατήσης.

- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἥρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Κοιμᾶσαι, Ἀμφιτρίτη μου; κοιμᾶσθε, Νηρηίδες;
- » Κοιμᾶσθε καὶ σεῖς, Τρίτωνες; σὺ, Ποσειδὼν τὸν ἴδες;
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἥρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Δὲν θέλω οὔτ' ἐπιθυμῶ τὴν γῆν μὲ τὰ καλά της,
- » Πλὴν ὅ,τι νῦν ἡ θάλασσα φέρ' εἰς τὴν ἀγκαλιά της.
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἥρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

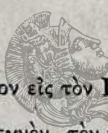
- » Εἶπέ με, γλυκὲ Ἔσπερε, ποῦ τώρα ταξειδεύεις;
- » Εἰς τὴν ἀχύμαντον ξηρὰν, εἶπέ με, συνορεύεις;
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἥρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Αἶ, αἶ... σχεδὸν τὸ ὄμμα μου τῶρα τὸν ξεχωρίζει.
 » Δὲν εἶν' ἐκεῖ, ὅπου σκιρτᾷ τὸ χῦμα καὶ ἀφρίζει ;
 » Σ' εὐχαρισῶ, ὦ ρεῦμά μου· τὸν σπρώχνεις ἀνεπάφως.
 » Ε, ρυπαπαί! ὦ, ρυπαπαί! ἐρωμανές μου σκάφος!

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Λέανδρος πατεῖ τὴν παραλίαν,
 Καὶ βλέπει ἐκεῖ πρόθυμον κ' ἐτοιμὴν τὴν συμβίαν.
 Ω, τί σιωπηλαὶ χαραὶ! ὁ ἔξασθενισμένος,
 Ἀσμένως ὑποδέχεται, καὶ σκέπεται ἀσμένως·
 Ως νεοσσός, ὅστις ἀφ' αὐτῶν δεινῶς ὁδοιπορήσῃ,
 Εὐρίσκει ῥάμφος πρόθυμον νὰ τὸν φιλοξενίῃ.
 Ἀπὸ τοῦ πόντου τοὺς ἀφροὺς ἐνῶ ἀκόμη σάζει,
 Ἡ Νύμφη εἰς τὸν πύργον τῆς τότε ἀναβιδάζει
 Ἀσθμαίνοντα καὶ τρέμοντα τὸν ἥρωα Νυμφίον.
 Ρογχάζει ἡ θεράπαινα εἰς ἓν μικρὸν κελλίον!

Καλὰ βρογχάζει· ἄφες την· ἄφες την νὰ κοιμᾶται·
 Εἶναι πολὺ ὑπνοβαρῆς, καὶ ποῖος μεριμνᾶται; —
 Ἡρώ μου, ποῦ πηγαίνομεν; — « Εἰς τὸν Παρθενεῶνα·
 » Αὐτὸν θὰ καταστήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς Νυμφῶνα.
 » Φωνή τις ἐπιπληχτικὴ ἐγείρεται ἐντός μου,
 » Πλὴν, Λέανδρε, ὦ Λέανδρε! δὲν εἶσαι σύζυγός μου; »

Καὶ ἔφερε τὸν Λέανδρον εἰς τὸν Παρθενεῶνα,
 Καὶ πρὶν τὸν δώσει τὸν σεγνόν, τὸν καθαρὸν χιτῶνα,
 Ἀπὸ τὰ φύκη τῆς ἄλως τὸ σῶμά του σπογγίζει,
 Καὶ μὲ ἰάσμου ἔλαιον τὸν καταρωματίζει.
 Ἐπειτα δὲ εἰς κράββατον σρώματος παχυτάτου
 Τὸν θέτει, καὶ συγκάθηται, ὡς σύζυγος, σιμά του.

« Νυμφίε, 'δεινοπάθησες' καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον,
 Νυμφίε, 'δεινοπάθησες. Εἰς τὸν τοῦ πόντου σάλον,
 Εἰς τὴν ἀφόρητον ὄσμην τῶν ἀλμυρῶν ὑδάτων
 Ανθεΐξες; καὶ εὕρισχεςαι ἐντὸς ἐμῶν δομάτων; » —

Ἄπο τ' ἀφρώδη κύματα δπύταν τὶς ἐκθαίνῃ,
 Ενῶ τὸν ὑποδέχεται ὠραία ἐρωμένη,
 Πόσον γλυκὺ, ἀπ' ἔξω μὲν ν' ἀκούῃ τριχυμίας,
 Κι' αὐτὸς νὰ περιθάληται ἐντὸς θερμῆς ἐσίας!
 Νὰ δέχεται ἘΝΑ φίλημα διὰ τὸν κλείδωνά του,
 ΔΥΟ, διὰ τὴν ἄμεσον θαρραλαιότητά του·
 ΤΡΙΑ, διὰ τὸν φόβον του· ΟΚΤΩ, διὰ τὸν κόπον·
 ΠΛΕΙΣΤΑ διὰ τὴν ἡδονὴν, — μ' ἓνα τοιοῦτον τρόπον!

Ο γάμος ἦτο γάμος, ναί· πλὴν ἄνευ ὑμνωδίας.
 Τὸ λέχος, ἦτο λέχος, ναί· πλὴν ἄνευ εὐλογίας.
 Κανεῖς δὲν ἴδεν αἰοῖδὸν ἀπ' ἔξω τοῦ θαλάμου,
 Νὰ εὐφημῇ δι' ἱεραῶς ῥόδῃς ἐπιθαλάμου.
 Κανεῖς δὲν ἴδεν ὀρχηστὴν, μὲ χάριν νὰ χορεύῃ,
 Κ' εἰς τοὺς εὐθύμους συγγενεῖς χάρας νὰ προμαντεύῃ.
 Κανεῖς δὲν ἴδε γηραιὸν νὰ εὐλογῇ πατέρα,
 Οὔτε χρυσοῦν ὑμέναιον συνάδουσαν μητέρα.
 Μόνοι τὸ λέχος ἔσρωνον, σιωπηλῶς, κρυφίως.
 Κανεῖς δὲν συνηυφραίνετο· — ἡ νύμφη, ὁ νυμφίος.
 Τέχνα τοῦ σκότους! μόν' ἡ νύξ θέλει τοὺς διασώσειν·
 Ἡὼς ποτέ τὴν κλίνην τῶν δὲν θέλει ἐνταμώσειν.

Ὡς τόσον χαῖρε, Λεάνδρε, ἐνῶ τὴν ὥραν ἔχεις.
 Χαῖρε, ἐνῶ φθινόπωρον γαλήνης διατρέχεις.

Αὔριον ἔρχεται χειμών! τὸ κῦμα ἀγριόνει!
 Πίπτ' ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα, ὡς πυκνοτάτη σκόνη!
 Ὁ Ποσειδῶν παραχωρεῖ εἰς τὴν βουλήν τῆς Ὠρας!
 Πρεσβεῖαι δὲ ἱερείων δὲν ἔχουν πλέον χώρας! —

Καὶ ὄντως, ἦλθεν ὁ καιρὸς, ὅστις ἔμπνέει τρόμον.
 Εἰς τὴν ξηρὰν ἐμφράσσουσιν αἰ χάλαζαι τὸν δρόμον.
 Πίπτ' ἢ χιῶν εἰς τὰ βουνά, ὁ λαίλαψ εἰς τὰ πελάγη,
 Καὶ πᾶν σοιχειὸν πρόθυμον τὴν γῆν νὰ καταφάγη.
 Τὴν θάλασσαν πολύσροφον κῦμα περιδινίζει.
 Αφροὺς ἐν εἴδει σρώματος τὸ πέλαγος σκορπίζει.
 Πρὸ πάντων πλὴν ἐκεῖν' ἢ νύξ, τεκοῦσα πένθους φήμη τὴν
 Ἐντυπωμένη ἔμεινεν εἰς τῶν ναυτῶν τὴν μνήμην.

Ητον ἑσπέρα· τὰ πτηνὰ προῶρως ἔπετοῦσαν,
 Καὶ ἀσφαλῆς προπύργιον ἀπόψε ἐζητοῦσαν.
 Ο γεωργὸς τοὺς βόας του ἔκλειε μυκωμένους,
 Καὶ προμαντεύων θύελλαν ἐμελετοῦσεν αἶνους.
 Σ τὸ σπήλαιόν του ὁ βοσκὸς σύννους ἀπόψε μένει,
 Καὶ τὸν συνήθη ἄρτον του εἰς μάτην περιμένει.
 Ἀνήσυχος ὁ σκύλλος του ἀπέξω τοῦ σπήλαιου,
 Ἐκλαιεν, ἐσιώπαινε, καὶ ἔκλαιεν ἐκ νέου·
 Ἐνῶ ψυχάλαι σπάνιοι, ἀλλὰ χονδραὶ, βαρεῖται,
 Καὶ ἀστραπαὶ ῥομβοειδεῖς, λαμπρόταται, ταχεῖαι,
 Στὴν βαθυτέραν τρύπαν του ἐδίωκον καθένα,
 Ὡσαν νὰ προανήγγελον κατακλυσμὸν κανένα.
 Ἐπάνω.... ποῦ Σελήνη, ποῦ; εἰς νέφη τεθαμμένη·
 Καὶ οἱ ἀζέρες αὐχμηροὶ καὶ διεσκορπισμένοι.
 Τὴν σερεὰν, τὴν θάλασσαν σκότος πυκνὸν καλύπτει,
 Ὡσε καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν δάκτυλόν του κρύπτει.

Θεέ! τί κύ-μα-τα βουνά, ἀπὸ τὴν Προποντίδα!

Τὰ δίδει ὕψος ὁ αἰθήρ, καὶ ὁ πυθμὴν κρηπίδα·

Καὶ ὅπου ἄγριον ἄφρον τὸ ὄμμα ἀνιχνεύη,

Τῆς τριχυμίας τὸ πτηνὸν ἐπάνωθεν χορεύει. —

Ὁ Εὖρος θραύει τὴν ὄφρὸν τοῦ σιβαροῦ Βορέως. —

Κράζει ὁ ναύτης· καὶ πηδᾷ· καὶ τρώγεται ματαίως.

Ὡς τέλους ἀπελπίζεται, κ' ἐν σκάφος μέλαν ῥίπτει·

Στὸν βράχον, ὅσιν ὄπισθεν τὸν νεανίαν κρύπτει,

Προθύμως ἐκδυόμενον καὶ ζέοντα συνήθως

Ἀπὸ τὸ γλαφυρώτατον τοῦ πέραν λύχνου ἦθος.

Κατακλεισμός δὲν τὸν κλονεῖ τῆς φύσεως ἀπάσης!

Διόλου δὲν τὸν δειλιᾷ ὁ ἄδης τῆς θαλάσσης!

Διόλου δὲν τὸν δειλιᾷ· πλὴν τὸν ἐξαγριώνει.

Ὁ λύχνος, δὲν ἀνήπτετο; τοῦτο καὶ μόνον σώνει.

Η καρτερόθυμος ψυχή!!! Εκδύεται· ἐμπίπτει·
 Τώρ' ἀναβαίνει εἰς βουνόν, τώρα εἰς ἄδην σκύπτει.
 Εἰς μάτην πρὸς βοήθειαν κράζει τὴν Ἀφροδίτην,
 Τὸν Ποσειδῶνα ἀνακτα, ἧ καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην.
 Αὐτὸ τὸ πολυθρύλλητον, τὸ ὀργισμένον κῦμα,
 Θέλει σὲ φάγει, Λεάνδρε· ἀπόψε ζητεῖ θῦμα!

« Ποῦ εἶσαι, Ἔρως! δύναμιν παρὰ θεοῖς δὲν ἔχεις;
 Σ τοῦ θύματός σου τὰς κραυγὰς ἐκώφανες! δὲν τρέχεις!
 Φανέ, ποῦ εἶσαι; — ἔσθυσες· αἰ, τὸ καταλαμβάνω.
 Απόφασις· τῆς μοίρας μου ἀπόψε δὲν λανθάνω....
 Τί μάτην ἀγωνίζομαι; ζητῶ νὰ προχωρήσω;
 Ποῦ χέρσος; ποῦ παράλιον; καὶ πότε νὰ πατήσω; ---
 Τί νὰ σὲ κάμω, ὦ Ἥρώ; τί θέλεις, ἐρωμένη;
 Βαβαί! θεοὶ καὶ δαίμονες ἀπόψε ὀργισμένοι,

Δέν σέλλουν κῆτος ἄσυλον νά με ἀποβροφήσῃ,
 Σ τὰς ὄχθας σου ἀνέπαφον πάλιν νά με ἀφήσῃ.
 Πλὴν μάτην ἀγωνίζομαι· ζητῶ νά προχωρήσω;
 Ω! τοῦ θανάτου τὸ ποτὸν σιμόνω νά βροφήσω.
 Ἡρώ, νεκρὸν ὅταν μ' εὐρῆς ἐπὶ τὴν παραλίαν,
 Κλαῦσ' ἐνὸς ἔρωτος θερμοῦ τὴν τόλμην τὴν θρασεῖαν.
 Καὶ φόρεσε τὸ ἔνδυμα, μεθ' οὔ καὶ συνειθίζεις,
 Ἐτὴν τοῦ Ἀδώνιδος θαντὴν κατ' ἔτος νά κομίζεις.
 « Ὡλετο καλὸς Ἀδωνις! » ἡ ὄχθη ἄς βομβίσῃ·
 « Ὡλετο καλὸς Ἀδωνις! » τὸ πέριξ ἄς ἠχήσῃ.
 Τὸν ὄσσις σὲ ἐνέπνευσε τὴν τρυφερὰν ἰδέαν
 Κλαῦσε· καὶ θάψε' ἔς τὴν ἀκτὴν· καὶ φύτευσε ἱτέαν·
 Καὶ καθεσπέραν κρέμαζε λύχνον ἐπὶ τῶν κλόνων·
 Ἐκεῖ Ἡρὸν γονάτιζε καὶ θρήνει τον μὲ πόνον.
 Ω! μάτην ἀγωνίζομαι· εἴμ' αἰμωδιασμένος·
 Ν' ἀνοίξω τὰς παλάμας μου δὲν δύναμ' ἐπομένως.

Εἰς μάτην πλήττω τὰ νερά· τὸ κῦμα μὲ σκεπάζει....

Ἡρώ!!! Ἡρώ!!! — Ἀλλοίμονον! Ἡρῶ, Ἡρῶ, φωνάζει,

Καὶ ὄγκος ἀπὸ θάλασσαν τοῦ ἔφραξε τὸ σῶμα....

Αὐτὸν τὸν ἑκατάπιε· καὶ ἄλλος εἶς ἀκόμα.

Ἄν πνιγηρῶς ὠλόλυξε διὰ ὀλίγον χρόνον,

Μυσηριώδη λόγια, γνωστὰ ἔς τὸ ὕδωρ μόνον,

Ὡς τέλους ἀνεπαύθησαν καὶ χεῖρ, καὶ ποῦς ὁμοίως....

Ἰδοῦ ψυχρὸς ὡς κρύσαλλος ὁ φλογερός νυμφίος. —

Μάτην, Ἡρώ μου, ἀγρυπνεῖς· ὁ ἥρωσ σου κοιμᾶται.

Εἰς ὕφαλα βασιλεια τὸ σῶμά του πλανᾶται.

Ενίστε τὰ κύματα ἂν τὸ ἀναβιβάσουν,

Τὸ κάμνουν τάχα, φίλη μου, νὰ ἐπιδεικτιάσουν,

Πῶς τῶρα τὸν ἐμπαίκτην των ἐδάμασαν καὶ ἔχουν·

Τὴν ἄβροχόν του κορυφὴν πῶς τῶρα καταβρέχουν.

Ματαίως, φίλη, μελετᾷς τὸ σύνηθές σου ἄσμα·
 Γετέλεσαι· ἐξέλειπε τὸ ποθητόν σου πλᾶσμα,
 Τὸ προμαντεύεις καὶ θρηνεῖς; Τὸ προμαντεύει τοῦτο
 Τὸ μεσονύχτιον πτηνόν, τὸ ὀλολύζον οὔτω.
 Πετᾶ, πετᾶ, ὄλον πετᾶ 'ς τὴν κεφαλὴν σου πέριξ,
 Καὶ ἀπαισίως σέ φυσᾷ ἢ μελανή του πτέρυξ.
 Πολλάκις ἀναπαύεται 'ς τοῦ πύργου τὰς γωνίας,
 Καὶ πάλιν ἐξαναπετᾶ με ῥήσεις ἀπαισίας.
 Μὴ κλαίης· τὴν καρδίαν σου ἐν δάκρυ θέλει πνίξει,
 Ὅποτεν ἢ Ἀνατολὴ τὰς θύρας της ἀνοίξῃ.

Καὶ ἦλθεν ἢ Ἀνατολή· καὶ ἡ Ἥρῳ δὲν ἶδε
 Τὸν ὑδατώδη Λεάνδρον. Τὰ πρῶτα μὲν παρίδε·
 Ἀλλ' ὅτε διατρέξασα μὲ τὰ ὀμμάτιά της
 Τὴν θάλασσαν, ἐθαύμασε τὰ ἡρεμῆ νερά της,

Καὶ σκύπτει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου της, καὶ βλέπει...

Ω! πῶς τὴν ἀγωνίαν της νὰ περιγράψω πρέπει!

Τοῦ ἐραστοῦ της ὁ χιτῶν πλέει ἐδῶ σχισμένος,
 Καὶ παρεκεῖ ὁ ἴδιος, ὅλος αἱματωμένος,
 Πληττόμενος, δερόμενος ἐν μέσῳ τῶν σκοπέλων,
 Καὶ ὡς ἐλεεινολογῶν τὸ δυσυχές του μέλλον.
 Δαρμὸς θαλάσσης ἤσπρισε τὸ δέριμα τῶν μελῶν του.
 Ἦτο σχεδὸν μισανοικτός ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν του.
 Τὸ σῶμα του δλόγυρα ἀφροὶ περιεσοίχουν,
 Καὶ τῶν ὀρνέων οἱ κρωγμοὶ τριγύρω του ἀντήχουν.
 Σ τοῦ πύργου τὰ θεμέλια τὸ κῦμα τὸν ἐκτύπα,
 Κ' οἱ γύπες κατεγίνοντο νὰ τοῦ ἀνοίξουν τρύπα....

Ἄφρονος μένει ἢ Ἡρώ· χωρὶς αἰσθήσεις μένει.
 Στήλη ἄλῶς σ' ἐφαίνετο· ψυχὴ λελιθωμένη.

Πλὴν ἔξαφνα ἀνδρίζεται· ἀναπηδᾷ ἔς τὸ χεῖλος·

Παρατηρεῖ ποῦ ἔκειτο ὁ δῦσηγός της φίλος·

Καὶ τὰς χρυσίνους σύρουσα τῆς κεφαλῆς της τρίχας,

Καὶ τῶν σθηθῶν της δέρουσα τὰς ἐγκυκλίους πτύχας·

« Στὴν ἀνοιξιν τοῦ βίου μου, τὸ πῦρ τῶν ἡμερῶν μου

» Εξαίφνης, λέγει, κρύσαλλον βλέπω πρὸ ὀφθαλμῶν μου!

» Μὲ σέφει ὁ Ὑμέναιος· μὲ σέφει βασιλίδα·

» Κ' εὐθὺς νὰ ἴδω τὴν ἐμὴν πεσοῦσαν κορωνίδα!

» Τοῦ ἔρασοῦ μου, ὄρνεα, μὴ πλήττετε τὸ σῶμα·

» Πτῶμα ζητεῖτε; ἀντ' αὐτοῦ ἰδοὺ ἐν ἄλλο πτῶμα! »

Νὰ εἶπη καὶ ἄλλα ἤθελεν· ἀλλ' ὁ πολὺς παλμός της

Τὸ σῶμα της ἐσφράγισεν ἀκόντως· σανικῶς της.

Ξεσχίζει τὸν χιτῶνά της ἔς τὰ πέριξ τῶν σθηθῶν της,

Σχορπᾷ τὰ τεύχη, καὶ σκορπᾷ ὁμοῦ τὸν ἑαυτὸν της.

Ἡ γραιῖά της θεράπεινα ἔτυχε ν' ἀναβαίνη...

Ἡρώ μου! κράζει, καὶ ὀρμηῖ· ἀλλ' ἡ Ἡρῶ ποῦ μένει!

Αφίνει τὸν ἡλιακὸν', καὶ μὲ παλμοὺς θανάτου,

Εἰς τὴν σανίδα ζέκουσα βαθμοῦ τοῦ κατωτάτου,

Ποῦ εἶναι, λέγει, θάλαμε! ποῦ εἶναι ἡ Ἡρώ σου!

Καὶ ἡ ἡχὴ ἀντιλαλεῖ· « Ποῦ εἶναι ἡ Ἡρώ σου! »

Πετᾶ εἰς τὸ παράλιον... --- Ἐλπίζεις πλέον, γύναι,

Ἡ ἀπαλή σου ἰδέσποινα ἡμιθανῆς νὰ ᾔηται;

Ἀλλ' ἔπεσε προκάρηνος· καὶ οὔτε διακρίνεις,

Ἀν ἡ ἔλεεινή μορφή ᾔηται μορφή ἐκείνης.

Ἀφες τὸ πτώμα νὰ κρατῆ σφικταγκαλιασμένης

Τὰς ἑταιρείους του τομάς εἰς κρυεράς ὠλένας...

Καλὰ τὸ βλέπω· οἱ σεγνοὶ, οἱ γέροι ὀφθαλμοὶ σου

Ἡῶραν καὶ πάλιν δάκρυα. Ἡ χάρα ἡ ψαρή σου,

Ω, ἔχει χρεῖαν τῆς σποδοῦ· ὕπαγε, καὶ ἐνδύσου

Τὰ μαῦρα, ποῦ ἐκρέμασες πρὸ χρόνων ἔς τὸ κελλί σου.

Νὰ καταβούν δὲν ἤργησαν ἀπὸ τῆς πολιτείας.

Ἀπέσυραν τὰ πτώματα ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἐκεῖ αἱ ὄχθαι τῆς Σησοῦ, πλησθεῖσαι παραπόνων,

Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἐπροξενούσαν πόνον.

Μία πλὴν μήτηρ· εἷς πατήρ, ἠκούοντο πρὸ πάντων

Θρηνοῦντες γοερότατα τ' ὀδυνηρὸν συμβάντων.

Ἡ μήτηρ... Ἐνῶ ἔκειτο σφραδάζουσα ἄς τὸ χῶμα,

Εἶπε, καὶ τὴν ἀπέθεσαν τῆς θυγατρὸς πρὸ σώμα

Ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, αἵματοκυλισμένον.

Καὶ τότε, μὲ τὸ σῆθός της τὸ φλογοκεκαυμένον

Τὴν θυγατέρα δέρουσα, ἐβάφετο κ' ἐκείνη

Σ τὸ αἷμα, ποῦ δὲν ἔπαυεν ἡ κόρη της νὰ χύνη.

« Κόρη μου! » ἔμουρμούριζεν ἡ μήτηρ ἡ ἀθλία·

» Ὡσεὶ σχιὰ μοῦ πέρασες· ὡσεὶ ἡμέρα μία.

» Εὐθὺς ἐξέλειπες!

» Καθὼς δὲ χόρτος τοῦ ὄρυμοῦ ἀώρωις ἐξηράνθης,

» Καί μ' ἐγκατέλειπες· καθὼς ἐν ἄνθος ἐμαράνθης,

» Καί μ' ἐγκατέλειπες!

» Μίαν σιγμὴν σ' ἐγνώρισα· ὅταν εἰς τοὺς μαζοὺς μου

» Ἐκρέμασο, καὶ σ' ἔδιδαν τοὺς μητρικοὺς χυλοὺς μου

» Οἱ δύο πόροι μου,

» Χάρις δεκαεξαετής! βλασὲ τοῦ σώματός μου!

» Ἡρώ μου, κόρη μου! γλυκὲ καρπὲ τοῦ θρωτός μου!

» Ἡρώ μου, κόρη μου! »

Τὸ σῶμα ἐκ τοῦ σήθους τῆς δεινασικῶς ἠρπάγη,
 Κ' ἡ δυσυχῆς δεινασικῶς εἰς τὴν Σησὸν ὑπάγει.
 Ω! ἄς ὑπάγη· τῶν θνητῶν ὄλ' αἶ παρηγορίαι,
 Εἰς τῶν πονούντων τὰς ψυχὰς δὲν εἶναι ἰατροίαι.
 Οἱ λόγοι οἱ παρήγοροι φάρμακα ὁμοιάζουν·
 Ἀνωφελῆ, ὅταν δειναὶ αἶ νόσοι μᾶς σπαράζουν.

Αλλ' εἶν' ὑπερανθρώπινον τὸ βάλαμον τοῦ Χρόνου·
 Αὐτὸ εἶπέ με βάλαμον τοῦ δεινοτέρου πόνου. (1)

Κ' ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα μόλις φιλοῦν τὸ χῶμα,
 Ὄπου συχνάκις σταματᾷ τοῦ διαβάτου ὄμμα,
 Ἐσκάφη λάκκος τρίπηγυς· ὁ λάκκος τοῦ θανάτου.
 Σ αὐτὸν τὰ δύο σώματα ἐτάφησαν· σιμᾷ του,
 Δι' ἀρκετὸν διάστημα ἶδεν ὁ διαβάτης
 Πέτραν λευκὴν, ἐμφαίνουσαν τὰ ἐπιτάφιά της....

(1) Νὰ μοῦ ζήση ὁ Π. Σοῦτσος! Ὅσακις τὸ ἀναγνώσω:

« Τῶν καρδιῶν μας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμόνει.

« Σ τοῦ χρόνου τὰ πτερὰ πετοῦν οἱ ψυχικοὶ μας πόνοι.

« Ὁ ἄνθρωπος γλυκογελᾷ, θρηνεῖ, καὶ πάλιν χαίρει·

« Αἰώνια αἰσθήματα 'ς τὸ σῆθός του δὲν φέρει. »

τὸν νοῦν μου εἰς τοὺς οὐρανοὺς πᾶς σίχου του ἐπαίρει· τὸν
 εὐλογεῖ ἡ καρδιά μου, καὶ δάκρυ καταναυκτικὸν βρέχει τὰ
 βλέφαρά μου.

Μετὰ καιρὸν ἐπέρασεν ὁ διαβάτης πάλιν...
 Εξέπλυνεν ἡ θάλασσα τὸ μάρμαρον, καὶ ἄλλην
 Επιγραφὴν δὲν ἄφησε παρὰ γραμμὰς εὐθείας·
 Κι' αὐτὰς σχεδὸν ἐκάλυπτον φύκη τῆς παραλίας.
 Ἐὰν τὰ παρεμέριζε, διέκρινε πλὴν μόλις,
 Ὅτι Σησὸς καὶ Αβυδοὺς ἦσαν αἱ τούτων πόλεις...

Καὶ πάλιν ἔξαναπέρασε μετὰ πενήντα ἔτη.
 Δὲν ἤδωρε πλέον μάρμαρον· πλὴν θλάσματά του ἔτι
 Στὸ ὕδωρ ἔτορνεύοντο καὶ πάντοτ' ἐσμικροῦντο·
 Ἀλλ' εἰς φυγὴν τὰ θλάσματα αὐτὰ δὲν ἐξηγοῦντο.
 Κανεῖς δὲν ἐπεσκέπτετο τὸ μέρος ἐδῶ κάτω,
 Ἐκτὸς ὁπότε σύννοος τις ποτὲ ἀπεπλανᾶτο.

84 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Ἐν ἀκανθῶδες δένδριον μὲ φύλλα μαραμμένα,
 Ἐξ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν πίπτοντα ἀπὸ ἑνα,
 Ὡς μόνον μαυσωλεῖον των τοὺς ἔκτισεν ἡ φύσις.
 Ἀπὸ πνοᾶς πληττόμενον, ἀπὸ περιδηνίσεις,
 Κ' εἰς τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸ πῦρ παραδομένον,
 Ὡς πάθος βαθυρρίζωτον εἰς σῆθος ξηραμένον
 Ζῆ εἰς τοῦ βράχου τὸ πλευρὸν, σκιάν πλὴν δὲν δανείζει.
 Τοῦ δρόμου ὁ κονιορτὸς τὰ φύλλα του ἀσπρίζει.
 Ἐρπονται εἰς τὸ ἔδαφος οἱ ἐκχρεμεῖς του κλόνοι.
 Αἰγὸς ὀδόντας τὸ καθὲν τῶν φύλλων σημειώνει.
 Δύο λευκὰ ἀνθίδια τὴν ἀνοιξιν προκύπτουν·
 Ἐφήμερα, συμπλήττονται, μαδοῦνται, καὶ συμπίπτουν.
 Ναί, πίπτουν πρὶν σκορπίσωσιν ἀκόμη εὐωδίαν,
 Ὡς πίπτει καὶ ὁ βίος μας πρὶν θέλξη τὴν καρδίαν.
 Πτηνόν τι μελαγχολικὸν ἔς τὸν κλάδον ἵπου λυγίζει
 Καθίζει, κ' ἐν παθητικὸν τραγῳδίον ἀρχίζει :

Αχ! δὲν μὲ λές, ἀνθίδιον, σὺ ἀπὸ τὸ ὅποιον
Τύχη σκληρὰ ἐξέρησε τί ἐνωρίς τὸν βίον·
Μᾶς περιμένει ζωὴ τις, ὅπου τὸ πᾶν θ' ἀνθήσει,
Ὅπου ὁ εἷς τὸν ἄλλον μας ἐκ νέου θὰ γνωρίσει;;;

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

κάλλη ζωγραφικὰ ὑφ' ἑνα μαῦρον βράσον. Ἐκεῖ ἐσήμα-
ναν οἱ κώδωνες κατ' αἰτησίαν μας, συνήχθημεν εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, καὶ μᾶς ἔψαλλε χορὸς νεάνιδων μίαν παράκλη-
σιν... τὴν ὠραιωτέραν ἐπὶ ζωῆς μου! Ἐνῶ ἔψαλλον τὸν
« Γλυκασμὸν τῶν ἀγγέλων » μία τῶν τοῦ χοροῦ ἐξῆλθε
κατόπιν τῆς ἐσπευσεν ἢ ἡγουμένισσα. Μετὰ τὴν ἀπόλυ-
σιν ἠρωτήσαμεν τὸ αἶτιον, καὶ ἐμάθομεν ὅτι τῆς νεάνιδος
ἐκείνης ἔπασχε δεινῶς τὸ σῆθος ἀπὸ τὰς ἀναρίθμους μετα-
νοίας. Τοιοῦτοτρόπως τὰ Νένητα περικυκλοῦνται ἀπὸ
μοναζήρια, ἀντὶ τοῦ παραμικροῦ σχολείου, καὶ εἶναι αὐ-
τὰ τόσοι τάφοι μιᾶς ἀναξιοπαθούσης νεότητος.

Σελὶς 74. Ὁ δὲ Ἄδωνις ἦτον υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς
Μεθάρμης. Ὁραῖος νέος ὃν ἠγαπήθη ἀπὸ τὴν Ἀφροδί-
την τοσοῦτον, ὥσε ἠκολουθεῖτο πανταχοῦ ἀπ' αὐτήν. Ὁ
ζηλότυπος Ἄρης διήγειρε, συνεργεῖα τῆς Ἀρτέμιδος, ἄ-
γριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ θηρεύοντος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πλη-
γωθεὶς θανατηφόρως ἀπέθανεν. Ἐκλαυσε τότε ἡ Ἀφρο-
δίτη, ἔκλαυσε! καὶ τὸ ἐκ τῆς πληγῆς του ἀπορρέῦσαν αἷ-
μα μετέβαλεν εἰς τὸ ἄνθος λεγόμενον ἀνεμώνη. (Ἴδε
Βίωνος ἐπιτάφ. εἰς Ἄδωνιν.)

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ, ΕΚ ΣΜΡΥΝΗΣ.

Α. Α. Μάκρης	Γ. Πεσεμαλζόγλου	Ι: Ζαιρκόνης
Α. Βεσάρρης.	Γ. Π. Μισθός.	Ι: Καγγελίδης
Α. Γ. Σάββας. 2	Γ. Σπορίδης.	Ι: Κονταξόπουλος
Αδελ. Βόσκοβιχ 2	Γ. Στασινόπουλος 2	Ι: Κωστής
Α. Δημητριάδης.	Γ. Χαϊκάλης	Ι: Μανιατάκης
Αθ. Λομβάρδος	Δ. Α. Παπᾶ.	Ι: Μεσθενεύς
Α. Κλοκίωνης	Δ. Βαρβέρης. 5	Ι: Μ: Ισηγόνης
Αντ. Δάλλα.	Δ. Κοκκινάκης.	Ι: Πατεράκης
Αντ. Ψύγας.	Δ. Παππαδάκης	Ι: Πρωτοπαππᾶς
Α.Ρ. Mitrovich	Δ. Παρασκευαϊδής	Ι: Π: Μαρτζέλα
Ανώνυμος.	Δ. Παχάρνικος	Ι: Φ: Ποῦπος
Α. Σακελᾶριος	Δ. Σατζιλῆ	Ι: χ: Ανδρονίκου
Ασέριος Χρύνης	Ε. Κουπετζόγλου	Ι: χ: Παναγιώτου
Αχιλλ. Φορνέτης 4	Ελ. χ: Ανδρονίκου	Ιωσήφ Αρισειάδης
B. Agrati.	Εὐ. Πετροκόκινος	Ιωσήφ Μάγνης
Βασ. Σκούρτελης	Ζαχ. Λαμπίσης	Κ: Αγαλλόπουλος
Γαληνός Κλάδος	Ζ. Δρομοκαίτης	Κ: Γεωργιάδης
Γ. Ελευθεριάδης	Ι. Αθανασιάδης 2	Κ: Ξαφᾶς
Γεράσιμος χ. Ν. 2	Ι: Ανδρονίκου	Κοκός Τσιτσεκλῆς
Γεράσι: ι: Πάτμιος	Ι. Α. Τρανός	Κ: Ράλλης
Γ. Κ. Αμηνᾶς.	Ι. Αὐτιαδάκης	Κ: Ροδῆς 2
Γ. Κ. Μανουήλ.	Ι. Βαξαλῆς	Κ: Σεβασόπουλος
Γ. Μαρινόπουλος	Ι. Γερώνυμος	Κ: Στεφανίδης 2
Γ. Μεταξᾶς.	Ι. Γεωργαλᾶς	Κυριακός Φαῖδρος
Γ. Ν. Τύμβας.	Ι. Γιαγτζόγλου	Κ: Σφέτζος

Μαργαρ: Αλεξιάδης	Παντ: Δρομοκαίτης	Σπ: Ν. Σαράντου 2
Μ: Γεωργιάδης	Παντ: Λοΐζου	Στέφανος Γαλάτης
Μ: Εὐμορφόπουλος	Παντ: Μασσαούτης	Stef. Dandria.
M. Dabour. 2	Πάρης Συνανίδης	Στέφ: Μ: Σεβασὸς
M. M.	Π: Βενάρδος 2	Στέφ: Τσερλέντης
Μ: Μασγανᾶς	Π: Γ: Λάτρης	Στέφ: Φωτιάδης
Μ: Σαββαΐδης 2	Π: Γ: Ομηρος	Σωτήρ: Γεωργαλαῆς
Ν: Αρόνης	Π: Ε: Ομηρος	Τζανέτος Αρσένης
Ν: Βαρυπάτης	Περικλῆς Βοῦρος 2	F. Dandria.
Ν: Γ: Πρώτος	Π: Καλόβουλος	Φ: Ομηρος
Ν: Θαλασσινὸς	Π: Μ: Κλάδος	Φ: Περδικίδης
Ν: Πετρόχειλος	Π: Μπουρελάκης	Φ: Περογλίδης
Ν Π Πετροκόκκινος	Π: Περικλῆς	Φ ρ: Πετροκόκκινος
Ν: Σταμένης	Π: Πυλαρινὸς 2	Χαρ: Στεφόπουλος
Ν: γ: Κωσῆ	Π: Ρόμας	Χρυσόσομος Γεωρ- γιαδης.
Ν: Ψαρᾶς	Ρῆγας π: Αντωνίου	
Ξενοφὼν Ζωγράφος	Σακ: Ιω: Συμεῶνος	
Οὐαλ: Καλλιγέρης	Σίμων Γλόγοβατζ	
Παν. Δημητριάδης	Σπυρίδ: Αὐλονίτης	

ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ.

Αναγνώστης Δημητριάδης 1	Ιω: Εὐσταθόπουλος	3
Βασίλειος Αθανασίου 1	Ιω: Σταματόπουλος	1
Γεώργιος Διαμαντόγλου 1	Κωσταντῆς Κανέλου	1
Θεόδ. Παναγιωτόπουλος 1	Κωσῆς Μουμτζῆς	1
Θεόδωρος Τζάκονας. 1	Μιχαὴλ Μπακιρτζόγλου	1

Σ. Ἀντωνιάδης.	1	Σ. Πήλικας.	1
Σ. Α. Σῦμος.	1	Σ. Σπηλιωτάκης.	1
Σ. Βάρβογλους.	2	Σ. Σῦμος.	1
Σ. Εὐκλείδης.	1	Στ. Δάρβρος.	1
Σ. Ζ. Χαρμόλαος.	1	Σ. Χόρτης.	1
Σ. Ι. Ῥάλλης.	1	Φ. Κ. Μαῦρος.	1

ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ.

Γ. Δ. Σιβιτανίδης	1	Εὐαγγέλης Γ. Πατρώνης	1
Γ. Κυλβελίδης	1	Ν. Σιβιτανίδης	1
Δημήτριος Πιερίδης	1	Παῦλος Βαλσαμάκης	1

ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Γ. Ν. Οἰκονομίδης	1	Ἰωάννης Σ. Καλογερόπουλος	1
D. F. Delègue.	1	Νικόλαος Ι. Σαρίπογλου.	1

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Α. Γ. Ανκέριος	1	Ανας. Κ. Συναπαῖος.	
Ἀδελφοὶ Ποτοῦ.		Αντ. Σακκελάριος Κρής.	
A. Dohre.		Β. Γεωργαλᾶς	
Αθ. Ζ. Σημηριώτης.		Β. Πυλάδης	2
Αθ. Ἰωαννίδης.		Γ. Αζδέρης	
Α. Ἰωαννίδης Κύκνος.		Γ. Βασιλειάδης	
Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆ.		Γ. Θεοδοσίου	
Ἀλέξανδρος Α. Νεοχωρίτης.		Γ. Λ. Βαρὺς	
Α. Μαυρομάτης.		Γ. Α. Πόπουβιτζ	

- Γ. Νικολάου.
 Γ. Π. Μαντόλας
 Γρηγόριος | Γεωργιάδης
 Γ: Φωτίου γραμ: τῆς Ελ: πρ:
 Γ: χ: Κυριακοῦ Χαλδαῖος
 Δ: Αργέντης
 Δ: Ηλιάδης
 Δ: Θ: Τσοκας
 Δ: Ί:
 Δ: Κωνσταντίνου
 Δ: Λάκων
 Δ: Λαπαρόδης
 Δ: Νικολαΐδης
 Δ: Σαββόπουλος
 Δ: Στημ....
 Δ: Χρησόπουλος.
 Ελέγγω Λεομβάρδου
 Ελευθέριος Εὐσρατιάδης
 Ζαννῆς Πετροκόκκινος
 Ηλίας Ναϊδένοβιτς
 Η: Τανταλίδης
 Θ: Αριστοκλῆς.
 Ι: Αγαλλίδης.
 Ι: Α: Παπῶφ
 Ι: Βαντινάς
 Ι: Δάρας
- Ι: Δ: Παρασκευᾶς.
 Ι: Ζαρ...
 Ι: Μπαλλῆ
 Ι: Ν: Στεφανάκης
 Ι: Ξανθάκης
 Ιορδάνης χ: Γεωργίου
 Ι: Παπᾶ Χρυσόπουλος
 Ι: Φ: Πάτροκλος 2
 2 Κ. Η. Λυκουρέζος.
 Κ. Ιωαννίδης.
 Κ. Καμπούρογλους.
 Κ. Μπάρμπης.
 2 Κ. Μ. Προσκυνητίδης
 Κ. Πετροκόκκινος
 Κ. χ. Γεωργίου
 Λουκᾶς Δ. Βενέρης
 Μ. Αλατόπουλος
 Μανουήλ Σκαράμαγχαῖς
 Μαν. Φορτούνας Μιτυληναῖος
 Μιχαήλ Τριανταφύλλου
 3 Ν. Ε. Βαμβολάρης
 Ν. Γ. Παππαδάκης 2
 Ν. Μανιαδάκης
 Ν. Μπαλλῆς
 Ν. | Σκαλιέρης
 Ν. Σταυράκης

Ν. Χρυσόπουλος		Σ. Βλασιιάδης Κίος	2
Π. Γεωργιάδης		Σ. Ζαφειρόπουλος	
Πέτρος Ιωάννου	3	Σ. Ιωαννίδης Β.	
Π. Λαδόπουλος		Σμαράγδα Καραθεοδωρῆ	
Πολυχρόνης Κ. Κατζίκας		Στέφανος Φαραγκος.	2
Πρόδρομος χ. Χρήσου			

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- Σελίς 3. Ἡ Ἐκάτη ἐλογίζετο θεότης καταχθόνιος τριφυ-
ῆς· εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν παρισάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ
γῆς τὴν Ἄρτεμιν καὶ ἐν τῷ ἅδῃ τὴν Περσεφόνην. Ἡ
Ἄρτεμις ἦτο θεὰ ἐκδικητικὴ καὶ ἀνεύσπλαγχος, ἡ δὲ
Σελήνη θεὰ γαλήνιος, ἔργον τῆς ὁποίας ἦτο νὰ περιέρ-
χεται τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ φωτίζῃ τὴν νύκτα. Ἰδοῦσα δὲ
ποτε τὸν βροσχὸν Ἐνδυμίωνα κοιμώμενον εἰς τὸ Λάτμον,
ὄρος τῆς Καρίας, ἐτρώθη ἀπὸ ἔρωτα δι' αὐτὸν, καὶ πᾶ-
σαν νύκτα καταβαίνουσα ἀπελάμβανε τὰ κάλλη του.
4. Ὁ Ἀθάμας ἦτο βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας· λαβὼν δὲ
εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην, ἐγέννησε τὸν Φρίξον καὶ τὴν
Ελληὴν ἐξ αὐτῆς. Ὁ Φρίξος διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητριᾶς
αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσια-
σθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρός του Νεφέλης
ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας, καὶ ἡ ἀδελφὴ τὸν ἠκολούθησεν.
Ἐνῷ δὲ διέπλεον τὴν θάλασσαν ἐπὶ χρυσομάλλου κριοῦ,
τὸν ὁποῖον τοὺς ἐδώρησεν ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἑλλη ἐγλίστρησε,
καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη εἰς τὸν πορθμὸν,
τὸν ἐπικληθέντα Ἑλλήσ-ποντον ἀπ' αὐτῆς. Ὁ Ἑλλήσ-
ποντος εἶναι τὰ Δαρδανέλλια.

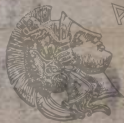
- Σελ. 26. Ο Ἀνακρέων ἤτολυρικός ποιητής, εἰς τὰ ἄσματα τοῦ ὁποίου εἶναι ζωγραφισμένη ἡ εὐθυμία καὶ ἡδυπάθεια.
36. Ἰάρδανος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Αὐτὴ ἦτο γυνὴ τοῦ Τιμώλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε μόνη. Πρὸς ταύτην ἔλθων ὁ Ἡρακλῆς Ἀλκείδης μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ἐπωλήθη ὡς δοῦλος, καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν ἐνδεύμενος γυναικεῖα, καὶ ἐκτελῶν θηλείας ἐργασίας.
44. Τὰ Μασίχοχώρια κεῖνται εἰς τὸ Νότιον τῆς Νήσου Χίου. Εἶναι τερπνὰ χωρίδια, τὸν ἀριθμὸν περίπου εἴκοσι· καλοῦνται δὲ οὕτω διότι ἐδῶ μόνον φύει τὸ δενδρίδιον τῆς ρητινώδους οὐσίας Μασίχης ὀνομαζομένης. Ὅσον τραχεῖα καὶ ἀγρία εἶναι ἡ Χίος πρὸς τὰ βόρειά της, τόσον γλυκεῖα καὶ ἡμερος πρὸς τὰ νότια, καὶ, τὸ περιέργον, κατὰ τὸ μέρος εἶναι καὶ οἱ ἄνθρωποι.
45. Ἴσως ὁ παράγραφός μου αὐτὸς ἀποδοκιμασθῆ ἀπό τινος ὡς ἀκατάλληλος παρεμβολή· δικαίονομαι ὅμως ἔταν ἀποκριθῶ ὅτι ἐκεῖθεν καὶ κάτω συνέγραψα μετὰ τὴν τοῦ σροφῆν μου ἀπὸ τὴν περιήγησιν εἰς Χίον, τὸν ἴδιον ἐπιτον Αὐγουσον. Ὡς τόσον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ μοναστήρια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἀλλὰ περίξ τοῦ μασίχοχωρίου Νένητα ὑπάρχουσι τρία γυναικῶν, εἰς τὸ ἐν τῶν ὁποίων διευθύνθην μέ τινα^ς συνοδοιπόρους μου. Μία συμπάθεια δυσεξήγητος, δεσποζομένη ὅμως ἀπὸ θρησκευτικόν τι αἰσθημα, κυριεῖ τὸν ἄνθρωπον, θεωροῦντα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023350